

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 706

Ἔτος ΚΘ΄

25 Δεκεμβρίου 1974

(Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 3.—

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ποιμαντοριὴ ἐγυῦλιος

Τὸ γὰρ ἐξ αὐτῆς γεννηθὲν ἐκ πνεύματός ἐστι ἁγίου τίθεται δὲ νύδν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν (Ματθ. α' 20 — 21).

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνσαρκώσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Παρθένου Μαρίας εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐμπειρικὸν κόσμον καὶ κατέστη τὸ κατ' ἐξοχὴν μέγα καὶ ἀνυπερβλήτου μογαδικῆς ἀξίας γεγονός διὰ πᾶντα ἄνθρωπον ἀνεξαρκήτως φιλῆς, γένους ἢ φύλου τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Περὶ τὴν μελέτην τούτου διέτριψε ἐπὶ πολὺ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἐπιστήμης, τῆς σοφίας, ἐπιστομένως ἐνδιατρίβαντες εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἱερῶν κεμένων τῶν ἁγίων Γραφῶν ἐξ αὐτῶν ἐγεννεύσθησαν καὶ διέλαμψαν εἰς ὅλους τοὺς τομῆς τῆς γνώσεως. Ἐκθαμβοῦν οἱ ἱστορικοὶ πρὸ τοῦ μεγάλου τούτου θαύματος τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἀπεχρῶθησαν νὰ γνωρίσουν τὴν ὑπαρξίν τούτου καὶ νὰ

ὁμολογήσουν πίστιν πρὸς τὸν σαρκωθέντα Θεόν. Εἰς κάθε θρησκείαν ἀνευρίσκομεν διάπυρον τὸν πόθον τῆς λιτρώσεως ἀπὸ τόσα μεγάλα δεινὰ ἐμιάστειον τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ τοὺς πρὸ Χριστοῦ χρόνους. Κατ' ἐξοχὴν ὅμως εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἐξ ἐπεφυσικῆς ἀποκαλύψεως πλήρης καὶ τελεία θρησκεία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐγγονία τῆς λιτρώσεως ταυτίζεται μετὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου, τοῦ ἀναμενομένου Μεσσίου τοῦ Ἰσραὴλ. Εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ἐτῶν καὶ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων καλεῖται ἐκάστοτε τὸ ἀνθρώπινον γένος ὅπως μνησθῇ τῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τῇ ἀληθείᾳ ὑψηλὸν καὶ βαθὺ τὸ νόημα τῆς ἐοφτῆς τῶν Χριστουγέννων, πανηγυρικοὶ καὶ χαρμόσυνοι οἱ ὅμοι αὐτῆς καθιστοῦν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικὴν τὴν μεγάλην ταύτην ἐοφτὴν σύμπατος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Τὰ πάντα ἐξιμνοῦν τὴν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας θεῖαν τοῦ Σωτῆρος γέννησιν. Ὁ-

που υπάκουον Χριστιανοί κλίνουον εὐλαβῶς τὸ γόνυ καὶ προσκυνοῦν τὸ θεῖον δρόφος. Οἱ γὰρ πλημμυρίζουον σήμερον ἀπὸ τοῦς παστοῦς. Ὁρθροῦ βαθέος οἱ κώδωνες τοῦ γαοῦ καλοῦν αὐτοὺς νὰ μετάρχουν τῆς πανηγύρεως. Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν συρρέοντα εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς προσεύχονται καὶ δοξολογοῦν τὸν γεννηθέντα Κύριον. Ὡς ἄλλη οὐράνιος στρατιὰ διαλαλοῦν τὰ θαυμαστά καὶ σωτήρια, ἅτινα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ χάριν ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν εἰργάσατο ἐν τῇ Σωτῆρι Χριστῷ. Σήμερον ὁμιλεῖ καλύτερον εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν ὁ Χριστός. Ὑποκλινόμεθα πρὸ τῆς ἀγίας αὐτοῦ φάτνης καθὼς οἱ ποιμένες καὶ οἱ σοφοὶ τῆς ἀνατολῆς. Πρὸ τοῦ θεοῦ βρέφους ἐκφράζομεν τὰς σκέψεις μας, τοὺς ἱεροὺς στοχασμοὺς τῆς ψυχῆς μας, ἀποκαλύπτομεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ ζητοῦμεν συγχώρησιν καὶ λύτρωσιν ἀπὸ τὸν φωτοδότην Κύριον τὸν χάριν ἡμῶν πτωχέσαντα καὶ ταπεινωθέντα. Πιστοὶ λάτρετε τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ αἰσθανόμεθα πλήρως τὸ τί προσέφερεν εἰς τὸν κόσμον ἡ γέννησις αὐτοῦ. Προσευχόμεθα πρὸ τῆς θείας φάτνης τῆς Βηθλεὲμ καὶ μὲ ἐργασίαν βαθεῖαν προσκυνοῦμεν εὐλαβῶς Αὐτὸν δοξολογούντες μετὰ τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ποιμένων τὸν Θεόν. Πρὸ τοῦ θεοῦ δοξοφάντος ἐναποθέτομεν τὰ πνευματικὰ δῶρα τῆς θυσίας ἡμῶν, τὴν ἀγάπην καὶ ταπεινώσιν τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸν νομὸν τοῦ, τὴν εὐλαβίαν λατρείαν. Ἀτελεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ ὡς ἐμεῖς ἐπακαλούμεθα τὸ ἔλεός Του, τὴν σώζουσαν χάριν Του, παθόμεν τὴν αἰωνιότητα, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν πλήρη μακαριότητα. Ἀτυχῶς δὲν κατενόηθη ὅρ' ὅλων ὅσον ἐπρεπε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δὲν κατενόηθη τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἐνανθρωπήσεως Του. Ἐπῆθη εἰς τὸ περιθώριον τὸ αἰώνιον φῶς, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν ἐπηγγέλθη ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Συνέπια δὲ τῆς παρεκκλίσεως ταύτης εἶναι ὅσα δυσάρεστα καὶ δόξοις δεινὰ συμβαίνουν καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Νοσῶν εἶναι τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀσκόπως χύνεται, διότι δὲν συνετίσθησαν οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τοῦς προηγουμένους πολέμους. Ἐπόμενον δὲ εἶναι τοῦτο ἀπὸ ἐπὶ ἄλλων ἐπισφαλῶν βάσανον ἐστήριξαν οἱ ἄνθρωποι τὰς διαθέσεις των. Πανταχόθεν πέμπονται κατὰ τὰς κρισίμους αὐτὰς ἡμέρας ἐκλήσεις πρὸς εἰρήνης καὶ ἀνασυχῆς μετὰ τῶν πολεμούντων λαῶν. Χάριν τῶν ἐπικειμένων ἑορτῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως. Ὅλοι ἀντιλαμβάνονται τὸ τί ἐπιφέρει ὁ πόλεμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους πλὴν ὁμῶς δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ τὸν σταματήσουν. Διότι δὲν ἀποτελεῖ ὁ Χριστός καὶ ὁ τέλειος Αὐτοῦ νόμος τὸν πραγματικὸν καταστατικὸν χάρτην βάσει τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ρυθμίζονται αἱ μετ' ἀλλήλων αὐτῶν σχέσεις καὶ τὰ ἀπασχολοῦντα αὐτοὺς προβλήματα. Ἐὰν δὲν ἐνστερνισθῶν τὰ διδάγματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς οὐδεμίαν ἀπῆχσιν θὰ ἔχουν τὰ μηνύματα τῆς εἰρήνης, τὰ ὁποῖα ἐκπέμπονται. Μοναδικὴν ἐγγύησιν καὶ ἀσφά

λειαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης τῶν ἐθνῶν παρέχει ὁ ἐνανθρωπήσας Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἄνευ αὐτοῦ οὐδὲν δύναται νὰ ἔχη διαρκὴ καὶ ἀναφαίρετον ἰσχύν. Ἐν μέσῳ τῶν σκληρῶν δοκιμασιῶν καὶ πολλῶν θλίψεων τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον διανύομεν ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τοὺς εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν πιστεύοντας σπουδαιότατον πνευματικὸν σταθμὸν μετρήσεως τῶν πνευματικῶν ἡμῶν δυνάμεων. Κέντρον περισυλλογῆς τοῦ πνεύματος. Ἀφειρηθὶα πάσης πνευματικῆς ἀνατάσεως, ἀρχὴ ἐπικρατήσεως τῶν αἰώνιων ἰδεῶν τῆς ἐλευθερίας, τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς καθολικῆς ἀγάπης. Δυστηχεῖς ἀληθῶς ὅσοι ἀδυνατοῦν νὰ ὑψωθῶν ἕως τὴν πίστιν τοῦ ἀπλοῦ κατέρου τῶν πιστῶν. Ὅσοι μὲ ἡλίουμένην καὶ ἄδρυσον τὴν ἡμῶν ἀπὸ τὸν καιρικὸν λίβα τῆς ἀπιστίας πρὸς τὰ ὑπερκόσμια γέγονται τὸν μικρότατον καρπὸν τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀγνωστισμοῦ των. Δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχουν ἑορταστικαὶ καὶ πανευφρόσυναι πανηγύρεις οὐτε καὶ αἰσθάνονται τὴν χαρὰν, τὴν εὐλογίαν τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἡ ὁποία δι' αὐτοὺς καρπίζει τὸν συνεχῆ μῆχθον, τὴν ἀνίαν, τὴν οὐδύνην καὶ τελικῶς τὸν θάνατον. Εἶναι κωροὶ τὰ «τ' ὅτι τὸν τε γόνυ» ἀδυνατοῦν ντε νὰ πιστεύσουν τὴν βεβαίωσιν τοῦ Θεοῦ δρόφους. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται». Ἀντιθέτως σικροῦν αἱ καρδιαὶ τῶν πιστῶν, κατανύσσονται καὶ οἰστηλατοῦμεν ἀπὸ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν δδεύουν ἑορταστικῶς πρὸς τὴν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ. Πανευφρόσυναι καὶ μειδῶντες ὥπως ἐμεῖς τότε εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀγίας μητρὸς τὸν τοῦ θεοῦ δρόφος οδεύουν πρὸς τὴν Βηθλεὲμ, πρὸς τὴν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀνεκλήθη τὸ θεῖον βρέφος καὶ ἐξεπορεύθη τὸ λαμπρότατον φῶς λυτρωτικῆς ἐλπίδος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ πορεία τῶν πιστῶν πρὸς τὴν πτωχικὴν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ παραμένει ἀποκαταστατικὴ, σταθερά, πλήρης εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Παρακρονία ἀποτελοῦν ἔστω καὶ ὀλίγοι ἀπιστοὶ, οἱ ὁποῖοι συμπιέρονται πρὸς ἕνα ἀντιλήψεις καὶ ἰδεολογίας. Θλιβεροὶ χρεωστικοὶ τοῦ πνεύματος καὶ ἱταμοὶ κατακρονηταὶ τῆς παραδόσεως βάλλουν κατὰ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὑπάσχει καὶ εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε διὰ τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ τρισαγία Κυβότης τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατωκίας των.

Ἐπιστολαί

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 9)22.10.74

Πρὸς

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32—ΑΘΗΝΑΣ 147

Ἐορτασμός 50ετηρίδος τοῦ Ἱ. Ἀγώνος τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ ἐπαρχίου σχίσματος τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἔνεκα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἐορτολογίου 1924 — 1974

Πανιερώτατε Ἁγιε Πρόεδρε τῆς Ἱ. Συνόδου,
Εὐλόγησον,

Ἡγαλλιάσατο ἡ ψυχὴ τῶν χριστιανῶν μας, ἀκουσάντων τὴν φωνὴν Ἱερῶν Ἐξενεχθεῖσαν ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τῶν Ἁγίων Ἱεροσχωῶν — μελῶν τῆς ὑφ' ὁμῶς Συνόδου διὰ τοῦ φύλλου «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ὁργάνου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος (ὕψ. ἀριθ. 704) 1.10.74) ἐπὶ τοῦ ἀγατέρου ἀναφερομένου θέματος.

Εὐδὴς ὡς ἀνεγνώσθη εἰς τὸ ἐκκλησίασμα ἡ εἰδησις, ἀπεφασίσθη ἐκδρομὴ καὶ συνεληρωθήσαν αἱ 50 θέσεις αὐτοκινήτων - ποὺλμαν, ὅπερ σὺν Θεῷ ἀναχωρήσῃ τὴν προαίαν τῆς Κυριακῆς 14)27 Ὀκτωβρίου.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ὅπερ προέχει καὶ δεόν νὰ ἦ τὸ προσεῦθον θέμα ἐν τῷ εορτασμῷ, εἶναι ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀνηγήσεως τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἀνταρσίας τῆς νεοημερολογιτικῆς ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ — ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ καὶ τῶν ὁσων ἐπηρεολοῦσαν ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν εἰς βάρος τῶν στερεῶς ἐχομένων τῶν πατρικῶν Παράδοσεων (λέγω δὲ ἡμῶν τῶν συγχροτούντων τὴν μαρτυρικὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ τῶν ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ) ἡ ὁμόφωνος κοινή, διαμαρτυρία καὶ ἀπαίτησις τηλεγραφικὴ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν Κωνσταντίνου Καραμανλῆ, ἵνα ἐπαναφέρῃ τὸ αἰωνόβιον ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ψυχικῆς ἐγότητος τῶν χριστιανῶν καὶ ἀγάθης, μακρᾶν τῶν ἐπιχειρουμένων θανασίμων ἐναγκαλισμῶν μετὰ τῶν ἀντιχριστιανικῶν αἰρέσεων (παπισμοῦ προσεστατισμοῦ, Παγκοσμίου Συμβουλίου (σατανικῶν) Ἐκκλησιῶν κλπ.).

Ἐὰν δὲ τοῦτο ἀπαρέσκη εἰς τὴν ἀντίρτιδα νεοημερολογιτικὴν Συναγωγὴν τῆς Ἑλλάδος, ἢ τὴν Κυβέρνησιν αὐτήν, τότε ἀριεμένον νὰ πορεύονται οὗτοι τὴν δὸδν τῆς ἀπολείας, νὰ κατοχυρωθῇ ἡ ἐλευθερία

τῆς θεορρετικῆς συνειδήσεως ἡμῶν τῶν πιστῶς δοξαζόντων τὸν Θεόν, ἐφ' ὅσα διὰ νόμου, τώρα, σήμερον καὶ οὐχὶ δι' ὁποσέσεων μετεκλογικῶν, καθὼς ἐπὶ 50 ὅλα ἔτη ἐπαιΐζουσιν ἡμᾶς Θρόνοι, βασιλικαὶ καὶ ἀντιβασιλικαὶ Κυβερνήσεις καὶ ἀπατεῶνες πολιτικοί, τιχοδιῶνται καὶ τιχαρπασταὶ Κυβερνῆται, μασσῶναι ἢ ἄθεοι.

Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἁγίου τούτου σκοποῦ καθίσταται ἀναγκαῖα ὅπερ ποτε ἢ ἐνίκα ἐμφάνισις καὶ ὁμόφωνος διαμαρτυρία ἀπάντων τῶν χριστιανῶν, ἀσχετῶς μικροδιαφορῶν μεταξὺ τῶν (Κερατῖα κλπ.). Ἀνάγκη ὅθεν, ἀμέσου συνεννοήσεως μεθ' ὅλων καὶ πᾶσα ἀντίρρηση νὰ καταγγελθῇ δημόσια, ἀναλαμβάνων ἕκαστος τὰς εὐθύνας τοῦ ἀπέναντι Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας.

Ἐκ τῶν πρώτων νὰ ζητηθῇ ἡ ἐκτόπισις ἐξ ΑΓΙΟΤ ΟΡΟΤΣ τοῦ ὑπὸ τῆς «Χοίντας» διαφορισμένου ἀνέρου Πολιτικοῦ Διοικητοῦ, μισητοῦ δογάνου τοιχοφίλων «πατερσχωῶν», «ἐπισκόπων» καὶ ἁνοσίων καλογήρων φανερώς παπαρίζοντων. Μετὰ τῶν ἐκτοπισθέντων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν τῆς «ΧΟΤΝΤΑΣ» νὰ ἐκτοπισθῇ καὶ ὁ ἀνίξις τῆς θέσεως τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ, Κρεκούκιος. Τὸ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ἔχει ἀπὸ αἰῶνος Διοκλήτην καὶ ὑπέρμαχον Προστάτην τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπικουρικῆς προστασίας ἀγίερων, οἵτινες διὰ θεομηρίαν καὶ προσθέτους ἀπολαύς γίνονται προδότες τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐγὼς αὐτῆς τῆς θέσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ΑΓΙΟΤ ΟΡΟΤΣ, ὅπερ ἐμίαναν ἀνέρου πολιτικοί, στρατιωτικοί, καὶ Μοναχοί.

Ὁ κ. Κων. Καραμανλῆς ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ 11ετῇ ἀπαύσιαν καὶ προστιθέμενος νὰ ἐφραμόσῃ κλίμα ἀπολύτως δημοκρατικόν, ἡσυχίας καὶ τάξεως, ἡμνήστευσε, πολιτικούς, ἀναρχικούς, ἐγκληματίας, ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους, ἐσημωθεσῶν τῶν νήσων ἐξουσίας ἀπὸ πάντων τῶν κακοποιῶν. Κατόπιν τοῦτοι εἶναι ἀδιανόητον, ἀντιχριστιανικὸν καὶ τελείως ἀπαράδεκτον νὰ στεροῦνται τῆς ἐλευθερίας οἱ φρουροὶ τῆς Πατρίδος, Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ καθιερωμένον αἰωνόβιον ἡμερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁμοῦ μετὰ 300 ἐκατομμυρίων συνεορτάζοντες (ἔναγι μόλις 30.000.000 νεοημερολογιτῶν). Καὶ ἡ μειοψηφία αὕτη τῶν πεπλανημένων Ἑλλήνων, δῆθεν ὁρθοδόξων, διὰ τῆς Χοίντας Πλαστήρα — Γονατᾶ ἐγκαθίδρυσεν τὴν δικτατορίαν τοῦ Ράσου, καθὼς οἱ ὀλίγοι κομμουνιστὰι ἐν τῇ ἀχανῇ Ὁρθοδόξῳ Χριστιανικῇ Ρωσίᾳ, ἐγκαθίδρυσαν τὴν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου, διὰ τῆς χοίντας καὶ ἐκεῖνοι ἐπιτυχόντες καὶ μέχρι σήμε-

ρον ακόμη διά της μολοσεβικαῖς χούντας ἀσελοῦν-
τες ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς πατρίδος των.

Καὶ οὐ μόνον ἡ πλημμυρὶς τῶν κακοποιῶν, ἀναρ-
χικῶν ἡμνηστεύθη καὶ ἀρέθη ἐλευθέρα πρὸς δρᾶσιν
ἀλλὰ καὶ ζητεῖ τὴν ψῆφον τῶν Ἑλλήνων, ἵνα βραδύ-
τερον ἐσημῶσιν τὴν δύσμοιρον Ἑλλάδα, κυβερνῶσα
καθ' ὃν τρόπον αὕτη ἐδιδάχθη παρὰ τῶν Ρώσκων
μολοσεβικῶν νὰ... κυβερνᾷ! Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐμο-
ρνήθησαν οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῆς κατοχῆς καὶ τῆς κομ-
μουνιστικῆς ἀνταρσίας 1941 — 1949 καὶ αὐτοὶ εἰσι-
τοὺς δώσωμεν σχολία, ἵνα κρεμασθῶμεν!

Εἰς παρ' ἑλπίδα ἡ φωνὴ μας αὕτη πέσῃ εἰς τὸ
κενόν, τότε δὲν ἀπολείπεται ἄλλο τι ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἡ
διαμαρτυρία μας καὶ ἔξω τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ξέ-
νων εἰδησεογραφικῶν Πρακτορείων, ἵνα γνωστῇ ὅτι
ἐν Ἑλλάδι ἡ ὑπαρξὶς κλήματος ἀπολύτως δημοκρατι-
κοῦ ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ κ. Κων. Καραμανλῆ (Αὐ-
γουστος 1974) εἶναι καθαρὰ ἀπύκτη, ἐφ' ὅσον ἐν καὶ
ἡμῶν ἐκατομμύριον Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τρομο-
κρατεῖται ἀπὸ 50 ἔτη καὶ δὲν δύναται νὰ δοξάζῃ τὸν
Θεόν, ὡς παρὰ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων
ἐδιδάχθη.

Τίποτει δημοκρατικὸν πολίτευμα μόνον διὰ τὴν
ἀντάρτιδα νεομερολογιτικῆν Συναγωγὴν, ἥτις διὰ
τῶν ὅλων τῆς «Χούντας» Πλαστήρα — Γονατᾶ τὸ
εἶναι λαβοῦσα, ἔκτοτε τὴν ἐπισημότητα προσελάβετο
(«ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»!!!). Διότι πρὸ τῆς
ἐκκλησιαστικῆς ἀνταρσίας, ἐν ταῖς Πατρικαῖς Παρα-
δόσεσι ἱσταμένη, ἐξουθενωμένη καὶ ἀπερριμμένη ἦν!..
Ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερον διὰ τῆς «χούντας» τρομο-
κρατεῖ ἡμᾶς!

Ἀντάρτις οὖσα ἡ Συναγωγὴ αὕτη τοὺς ἀντάρτας
κομμουνιστὰς ἐβοήθησε καὶ μετ' αὐτῶν συνέπραξε
κατὰ τὰ ἔτη τῆς Ξενικῆς Κατοχῆς καὶ κατὰ τὰ ἔτη
τοῦ ἡμιυλίου πολέμου (1941 — 1949). Τοῦτο πάγ-
γι γνωστικόν, ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐγεννήθη-
σαν εἰσέτι. Συναγωγίσθη τὸ ἐξάμβλωμα τοῦτο τῆς
Ὀρθοδοξίας εἰς ἀνθρωποσφαγὴν καὶ διώξεις, τοὺς ἁ-
θέους ἀγαθόνους καὶ κομμουνιστὰς. Ἔχομεν εἰς χεῖ-
ράς μας φίλλον τῆς ἐφημερίδος «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΒΟΡΡΑΣ» ἐν ᾧ εἰκονίζεται περίτρομα — ἔκρημα
τῆς «Ἐκκλησίας» ἀρχιμανδρίτης τῆς νεομερολογι-
κῆς Συναγωγῆς, τὸν ὁποῖον — ἐρριπτον ὄντα — χαι-
ρετὰ κομμουνίστρια, τύπου... δεσποινίδος Β ο υ ν ο -
τ ρ υ π ῖ δ ο υ (!) προσφέρουσα αὐτῷ ἀνθοδέσμην
καὶ ὁ δὴθεν ἀρχιμανδρίτης, δέχεται ταύτης, ἐπιχαρί-
τως μειδιῶν! Ὅλοσσι τοιοῦτοι (δὴθεν Δεσποτᾶδες
καὶ ἀρχιμανδρίται) ἐπλαισίωσαν τὸν κομμουνισμὸν
καὶ μετὰ ταῦτα, μὲ χεῖρας πλήρεις αἵματος ἐκπύλω-
σαν ἐν... αἵματι τὸ θυσιαστήριόν Σου Κύριε! Ἀφοῦ
ἔθυσαν καὶ ἀπώλεσαν ἀνθρώπους, διὰ τί καὶ τὸν Ἀ-

μὸν τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ θυσιάσωσι; Τοιαύταις θυσίαις
εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς καὶ ὁ Πάπας!

Προσεχῶς θέλομεν καταχωρήσῃ εἰς τὴν «ΦΩ-
ΝΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» φωτοαντίγραφον τοῦ
καθίσματος, δὴθεν ἀρχιμανδρίτου, πρὸς πληροφορί-
αν πολλῶν καὶ εἰς δόξαν τῆς «ΕΠΙΣΗΜΟΤ» νεο-
μερολογιακῆς Συναγωγῆς.

Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι δέον ἡ διαμαρτυρία μας
νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ὅτα τῶν ἀσπώνδων φίλων μας Εὐ-
ρωπαίων καὶ Ἀμερικανῶν, μολοντί γνωρίζομεν, ὅ-
τι οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι τῆς παπτικῆς συναγωγῆς, μισοῦ-
σι θανάσιμος τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀνθιστα-
μένην ἐφαρμένως εἰς τὴν προπαγάνδαν τῶν παπικῶν
πρὸς ὑπαταγὴν τῷ αἰρετικῷ Ποιτίτῃ. Εὐρον θε-
βαίως βολικὴν εἰς τὰς ἐπιδιώξεις των τὴν «ΕΠΙΣΗ-
ΜΟΝ» Νεομερολογιτικῆν, πλὴν τοῦτο δὲν ἱκανοποιεῖ
τοὺς αἰρετικούς, μὴ βλέποντας ὁλοκληρωμένον τὸν
σκοπὸν των, ἐν Ἑλλάδι.

Εἰάν ἡ παρούσα Κυβέρνησις Κων. Καραμανλῆ
παρακούσῃ τῆς φωνῆς λαοῦ 1.500.000 ψυχῶν, τότε
ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ συνεχίζηται ὁ ἐμπαιγμὸς Κρή-
τους καὶ Νεομερολογιτικῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἤρκε-
σαν 50 ἔτη ἀντιχριστιανικοῦ διωγμοῦ, τότε μία ὁδὸς
αἰώνης καὶ ἐκδικήσεως ἔστι ἀπομένει εἰς τὴν ΕΚ-
ΚΛΗΣΙΑΝ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙ-
ΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ τὴν ἐμπαικτικῶς καλουμέ-
νην τῶν «Παλιομερολογιτικῶν καὶ ἡ ΑΡΝΗΣΙΣ
ΨΗΦΟΤ» εἰς οἰονδήποτε ΚΟΜΜΑ ἐθνικοφρόνων. Τὸ
εἶδος τοῦ ψηφοδελτίου θὰ καθορίσῃ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν
Σύνοδος ἐγκαίρως, ἀπειλοῦσα συγχρόνως ἐπιτίμια εἰς
πάντα χριστιανὸν μας παρακούοντα τῆς ἀρχιερατικῆς
ἐντολῆς.

Διότι εἶναι ἀπαράδεκτον, νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον ἐξου-
σίαν ὁ ἀντάρτης νεομερολογιτικὸς ἐπίσκοπος, τύπου
Διονυσίου (Κοζάνης, Δράμας κλπ.) ἐφ' ἡμῶν καὶ νὰ
ἐξαρτᾶται ἡ κεράμωσις ἱεροῦ θυσιαστηρίου ἀπὸ τὸ
κέφι καὶ τὴν μῆνιν τοῦ αὐθέντου τῆς Δράμας, ἢ τοῦ
κ. Εὐγενίου Ψαλλιδάκη (τῆς Κρήτης) καὶ λοιπῶν
καλοθετημένων ραβδούχων τῆς δὴθεν «ΕΠΙΣΗ-
ΜΟΤ»!!!

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι ὑπάρχουσι χρι-
στιανοὶ μας, οἵτινες ταξιδεύουσιν ἐπὶ ὥρας, ἕως οὗ
εὐρωσι ναὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Μικρὰ
δὲ ἀνοχὴ παρέχεται ὑπὸ ἐλαχίστων Ν) τῶν ἐπισκόπων.

Τὰς ἀπράξεις Σας παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐγκαί-
ρως κοινοποιήσῃτε διὰ τῆς ἐφημερίδος «ΦΩΝΗ ΤΗΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

Ταπεινὸν τῆς Ἱμετέρας Πανιερότητος τέκνον
ὁποσημειοῦμαι εὐλαβῶς

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματικὸς Χωρ)κῆς ἐ.ἀ.

Ἐν Λαρίσῃ τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1974

Ἐξοχώτατον

Πρωθυπουργὸν καὶ Ἀρχηγὸν τοῦ Κόμματος «ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Κον Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν

ΑΘΗΝΑΣ

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Ἡμεῖς οἱ λεγόμενοι — περιφρονητικῶς — Παλαιοημερολογίται, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ΓΝΗΣΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ, διότι πάντοτε υπερηφιάσαμεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ἀφισιωμένοι εἰς τὰς ἐκάστοτε Ἐθνικὰς Κυβερνήσεις τῆς χώρας, ἀντιμέτωποι ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν.

Ἐν τούτοις καίτοι ἐθνικόφρονες καὶ φιλόγομοι οἱ Παλαιοημερολογίται οὐδέποτε εἶδον προστασίαν ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων των. Διόκονται, παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 18)25 Ἰανουαρίου 1923, τοῦ ὁποῦν τὴν ὑπογραφὴν οὐδέποτε ἐσεβάσθησαν οὐδ' αὐτοί, οἱ δικαίως ἐκτεσνόντες ἐστεμνόμενοι τῆς Ἑλλάδος. Μικρὰν ἀναμνησὴν οἱ εἰς 1.500.000 ἀριθμούμενοι Παλαιοημερολογίται εἶδομεν κατὰ τὴν δετίαν τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας παρ' ἡμῶν (1955 — 63). Ἀλλὰ τούτο δὲν ἦτο ἀρκετόν.

Εἶναι ἀπαράδεκτον τελείως καὶ ἐξοργιστικόν, ἐνῶ πολιτευόμεθα ἐννόμεως, νὰ στεροῦμεθα τοῦ θείου δώρου, τοῦ ΘΡΗΣΚΕΥΕΣΘΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣ. Τὴν ἐπ' αὐτῷ Σας ἐλαφίστατον ὀλοφύχως, πιστεύσαντες, ὅτι ἔληξαν τὰ δεινὰ ἡμῶν καὶ γενικῶς τοῦ ἔθνους. Ἐν τούτοις ἡ δολιχὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐθεωρήθη ἀμελητέα τις ποσότης καὶ ἐξακολούθη διὰ παραδομένη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πρώτου τιμῶντος τυχαρίστου νεοημερολογίτου Ρασοφόρου.

Μὲ πολλὴν πικρίαν βλέπομεν τὴν ἐρήμωσιν τῶν νήσων ἑξορίας τῶν ἀναρχικῶν, τὴν ἐμφάνισιν εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος, οἵτινες οὐδέποτε ἐπ' ἀνέστησαν εὐγνώμονες εἰς Τῆμάς, ἐνῶ ἡμεῖς διωκόμεθα ἀπηνῶς καὶ ὁλος παρανόμως.

Ἀπὸ 27 Μαρτίου π.ἔ. διορίσθη ὑπὸ τῆς Χούντας ὡς πολιτικὸς δικηγόρος ἐν Ἀγίῳ ΟΡΕΙ (καὶ δυστυχῶς παραμένει ἀκόμη) ἀνευλαδής, ἄθρησκος, τυφλὸν ὄργανον ἐκείνης, ὁ ταξίαρχος Δημ. Κρεκούκας, ὁ σὺν ἀπὸ κοινοῦ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ ἀνιέρων μισομνηστῶν νεοημερολογιτῶν ἐπισκόπων καὶ μοναζόντων τοῦ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ, ἀνεστάτωσε τὸ πᾶν, διήρσε τοὺς Μονάζοντας καὶ προσέκαλεσε ἀμειβομένην κατατρόφησιν μετὰ τῶν. Ὁ ἀσεβέστατος αὗτός, δουλικῶς τὴν χάριτα ὑπηρετῶν ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἀπολυθῇ, πολλὴν ζημίαν θὰ προσενήσῃ εἰς τὴν ΝΕΑΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ, διότι εἶναι ὁδύνημα ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν θαυμαστῶν ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ, πραγματικῶν σύγχρονα!

Καὶ πᾶσα ἀντιχριστιανικὴ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου τούτου δὲν ἀντανακλᾷ εἰς τὴν δυσειδῆ μορφήν καὶ ἐγκληματικὴν ψυχὴν του, ἀλλ' εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ν.Δ. καὶ τοὺς βουλευτὰς συνεργάτας του, διὰ τὴν ἀνεξήγητον ἀνοχήν.

Καὶ ἐν ἀκόμῃ ζήτημα θέτομεν ὑπ' ὄφιν Σας καὶ Πρόεδρε τῆς Ν.Δ. Τὴν Νεοημερολογιτικὴν παράταξιν, τὴν κακῶς καλουμένην ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ (μᾶλλον Συναγωγὴν, ὡς παλικίζουσιν καὶ φανερώς οἰκουμένην) δέον νὰ βλέπετε μὲ ἐπιφυλακτικότητα καὶ σκεπτικισμὸν πολλόν. Διότι διὰ τοὺς πλείους τῶν ἐπισκόπων καὶ γενικῶς τῶν ρασοφόρων τῆς, Θεὸς ἐστὶν ἡ κοιλία, ἡ ὁδηγός γαστήρ των. Καὶ θὰ φέρομεν ὑπ' ὄφιν Σας γεγονότα διαλαληθέντα διὰ τοῦ «θρησκευτικοῦ» των τύπου, ἀδιαμφισβήτητα καὶ, ἂν τις τολμᾷ, ὡς προβῇ εἰς διάφρευσιν.

Τὸ περιοδικὸν «ΕΝΟΡΙΑ» προσεκλογικῶς (1963) ἔγραφε: «Ὁ Καραμανλῆς τὴν δεῖνα ἡμερομηνίαν ὑπεσχέθη αὔξησιν ἀποδοχῶν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου, ἀλλὰ δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσιν. Μετὰ ταῦτα καὶ πάλιν ἔδωκε ὑποσχέσεις ἀνεκπληρώτους... Τετράκις ἐπαγγέλαθε καὶ διεβεβαίωστε τὸν λιμώττοντα κλῆρον περὶ αὔξησιν μισθῶν, πλὴν ἐνέπαιξε τὸν λαόν. Διὰ τοῦτο — κατέληγεν ἡ ἔκκλησις τῆς νεοημερολογικῆς ἐφημερίδος — δέον νὰ διακηρυχθῇ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος (!) ὑπὸ ἱεροσηρέων ὁ ἐμπαιγμὸς τοῦ Καραμανλῆ καὶ νὰ καταψηφισθῇ εἰς τὰς ἐκλογὰς ταύτας ὁ π ο σ δ ἡ π ο τ ε!... Ἄλλως οἱ κληρικοί, ἐὰν παρακούσουσιν, εἶναι ὄξιοι τῆς τύχης των».

Ἀλλὰ διατὶ νὰ ἀναφέρομεν παλαιὰ ντοκουμέντα. Ἐχομεν πρόσφατα. Ὅμως ἐκεῖνα τὰ «ἱερατικά» κηρύγματα τῆς Νεοημερολογικῆς Παρατάξεως συνετέλεσαν, ἵνα καταψηφισθῇ ὁ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ καὶ ἐν συνδικασμῷ κατόπιν μὲ τὰ ἐν χορῷ παπαδρεϊκὰ «βία, βία καὶ νοθεία (!) μὲ κατηγορίας ὡσαύτως, περὶ συνενοχῆς τοῦ Καραμανλῆ εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ αἰσχροῦ Δημ. Λαμαρόπου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐπετεύχθησαν ὅσα ἐπηρεολούθησαν εἰς βάρος τῆς χώρας μας.

Παραλέμπομεν, λοιπόν, τοὺς μὴ ἀσχοληθέντας μὲ τὸ πρόβλημα τῆς νεοημερολογικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνταρσίας τῆς 10 Μαρτίου 1924 καὶ μὲ τὴν θρησκευτικὴν τῶν μισθωτῶν Ποιμένων τῆς λογισμῆς «ΕΠΙΣΗΜΟΤ» Παρατάξεως, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 93)1.11.74 φύλλον τοῦ νεοημερολογιτικοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΝ» σελίδα 3.

Ἐπειθυμῶμεν εἰς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην, τὸν ὁποῖον καὶ εἰς τὴν ξένην παροικουμένην (προσωπικῶς, διὰ γραμμάτων) ὅπως ἐκ τῶν πρώτων μελλήματων θεωρήσῃ τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν θὰ τὸν στενοχωρήσωμεν δι' ἄλλα ζητήματα, εἰμὶ μόνον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΕΣΘΑΙ. Τὸ Ν.Δ. 18)25 Ἰανουαρίου 1923, σαφῶς

ΤΑ ΘΕΙΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Με τὰς λέξεις αὐτὰς ἀνήγγειλεν ὁ ἄγγελος εἰς τοὺς ἀγραλλοῦντας ποιμένας τὸ σημαντικώτερον γεγονός, ἐνῷ ἐκεῖνοι ἐκθαμβοὶ παρετήρουν τὰ θαυμαστά καὶ παράδοξα φαινόμενα κατὰ τὴν μυστηριώδη Νύκτα. Ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόσον ἐναγωνίως ἀνεμένετο. Ὁ Σωτὴρ τὸν ὁποῖον οἱ Προφῆται διὰ μέσου τῶν αἰώνων προανήγγειλαν, δὲν ἦτο μακρὸν. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν (Ἰω. α' 14). Ἐγίνετο σὰρξ, ἵνα ὑπαφῇ περισσότερον δι' ἡμᾶς, ἵνα γίνῃ ὁ Ἀρχηγὸς μας, πρῶτος εἰς τὸ καλὸν καὶ πρῶτος εἰς τὰς θείας. Διὰ τὴν γίνῃ τὸ θῆμα μας, καὶ διὰ τῆς ταπεινώσεως τοῦ Σταυροῦ ἡ λύτρωσίς μας. Ἄς στραφῶμεν νοερώς εἰς τὴν Βηθλέεμ. Τὸ θεῖον βορέφος ἔχει νὰ μᾶς διδάξῃ πάντοτε τόσα πολλά.

Ὁ Ἰησοῦς προσφέρει εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀντικείμενον τῆς ἑλπιδοῦς λατρείας, τὸν ἑαυτὸν Του. Καὶ ἰδοὺ ἄμφυχος καὶ ἑμφυχος φέσις Τὸν προσκαλεῖ. Ὁ αὐθάδης συνεισρτάζει. Οἱ ἄγγελοι χορεύουν καὶ δοξολογοῦν. Οἱ βοσκὰὶ καταρθάνουν εἰς τὸ Σπήλαιον καὶ γονατίζουν ἐδλαδικά πρὸ τοῦ Ἁγίου Νηπίου. Οἱ Μάγοι ἔρχονται — καραβάρι δόλοκληρο — ἐξ Ἀνατολῶν καὶ προσφέρουν λατρείαν εἰς τὸν Χριστόν, πρῶτοι αὐτοὶ προσκαληθέντες τῆς θεότητός Του. Ἡ Μαρία λαμβάνει τὴν προσφιλέστατον τῆς δεομένης μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἀνηπάτησεν ἡ Ἐκκονογραφία. Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ κατάπληκτος καὶ εὐτυχής, προσκαλεῖ τὸν δημιουργόν Του, τὸν ὁποῖον ἀτενίζει μὲ θάμβος καὶ σιωπὴν, ὡς νὰ διερωτᾶται πῶς ἠξιώθη νὰ γίνῃ ὁ κηδεμὼν τοῦ Παγκρατοῦ. Μέσα εἰς τὰ σπάργανα, ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως. Εἰς τὸ προσκλητήριόν Του δίδουν τὸ παρὸν ὅλοι οἱ ὑπῆκοοί του εἰς ἓνα πρωτότυπον καὶ ἱερὸν συναγεριόν.

Ἐκεῖ ὅπου διαμένουν τὰ ζῶα, ἐφιλοξενήθη ὁ Παντοκράτωρ. Ὁ Κύριος δὲν ἔχει «ποῦ τὴν κερκὴν κλίνη», διότι δὲν ἦλθε πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ πρὸς ἀναζήτησιν καὶ σωτηρίαν τῶν πεπλανημένων. Διαρκὴς ἀνάπαυσις τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ καρδιά μας. Ἐγεννήθη πτωχὸς διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ

καθορίζει τὰ τῆς Πίστεως.

Καὶ ἐν ἀκόμῃ αἴτημα. Ὁ ὁπὸ τῆς Χρόντας Παλαδοπούλου διορισμένος ὡς Πολιτικὸς Διοικητὴς τοῦ ΑΓ. ΟΡΟΤΣ Κρεκούκας, ἐκρίθη τελείως ἀνάξιος διὰ τὴν θέσιν αὐτὴν καὶ δέον νὰ ἀνακληρῇ ἐκείθεν.

Διὰ τοὺς Παλαισημερολόγιτας Νομοῦ Λαρίσης
ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
Ἀξιωματικὸς Χωροκῆς ἐ.ἀ.

τὴν ἐπομιονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα, καὶ ἐνῷ ἀναπαύεται εἰς τὸ ψυχρὸν σπήλαιον, μεταβάλλει τὴν ἀνθρωπίνην πτωχείαν καὶ καμμία στέρησις δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν εὐτυχίαν του.

Ὁ Ἰησοῦς γυμνός, ὅπως εἰς τὸν Σταυρόν. Εἰς τὴν πρώτην Του κλίνην δὲν εἶναι καθόλου στενοχωρημένος, ἀπ' ἐναγτίας τὴν ταπεινώσιν Του στεφανώνει τὸ μεῖδιον, ἡ ἀφελὴς χαρὰ τοῦ ἀμερόμενου παιδίου, ποὺ ἐν τούτοις ἦλθε νὰ ἐνδιαφερθῇ δι' ὅλους. Προσφέρει εἰς τὸ λατρευτὸν Του πρόσσπον ὅλα τὰ θέλητρα τῆς ἀνθρωπίνης καὶ θείας φύσεως. Ὅτι μᾶς θέλγει εἰς τὴν γῆν, κάθε ὥραϊον εἶναι μία ἀντανάστασις τοῦ ὑπὲρ πάντας ὥραϊου. Ἡ ὥραϊότης Του γοητεύει καὶ ἀπαλύνει τὴν τραχύτητα τῆς συμπεριφορᾶς μας. Τὸ θεῖο χαμόγελο καλεῖ εἰς τὴν ἁγίαν χαρὰν τὴν ὁποῖαν προσέφερε ἀφθόνως εἰς τοὺς μαθητάς Του ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ σταυρωθῆ. Ἦλθε νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ἀγαπηθῇ. Διεκδικεῖ τὴν κυριότητα τῆς καρδίας μας. Τοῦ ἀνῆκει καὶ τοῦ πρέπει. Ἐλαβεν ὅλα τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα Τὸν κλίνουν πλέον συμπαθεῖ, προσιτόν, ποθητόν καὶ ἀγαπητόν. Δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ Τὸν ἀποφύγῃ. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος μας, κατὰ τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων. Ποῖος ἤμπορεῖ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἀγάπην Του; Εἶναι ὁλος ἀγάπη καὶ ἀπεινοβολεῖ φῶς καὶ χαρὰν.

Ἐνὶ παίξει εἰς τὸ λίκνον Του, δεικνύει τὴν Ἀγίαν Του Σάρκα, τὴν ἀσπίλον καθαρότητα καὶ τὸ ἀναμάρτητον κάλλος τοῦ σώματός Του. Εἶναι ὁ οὐράνιος Ἄρτος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβίς. Ἡ φάτιγῃ ἔχον μίτισεν ὡς τὸ πρῶτον ἀρτοφόριον, τὸ ὁποῖον διεφύλαξε τὸν μεγαλύτερον θησαυρόν, τὸν θεῖον μαργαρίτην, τὸν Ἄρτον τῆς ζωῆς. Αὐτὴν τὴν σάρκα προσφέρει καθημερινῶς ὡς τροφήν «εἰς ἄφρονις ἁμαρτιῶν».

Εἰς τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς, ὡς σταθμεύσαμεν πρὸ τοῦ πενιχοῦ σταύλου ποὺ ἡ θεία γέννησις τὸν μετέβαλεν εἰς Ναὸν, διὰ νὰ ἀναπαύσασιν τὴν καρδίαν μας εἰς τῆς ἀγάπης Του τὸ λιμάνι καὶ νὰ θρέψασιν τὴν δυστυχίαν μας εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν τὴν ὁποῖαν ἔχει στρώσει πρὸς χάριν μας. Οἱ μάγοι τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα των. Τὸ Παιδί - Θεὸς χαμογελᾷ καὶ ὑποδέχεται τοὺς πρῶτους τῆς ἐκκλησίας Του δαδούς. Τοῦ προσφέρουν τὸν χρυσὸν τῆς εὐσεβείας, τὸ θυμίαμα τῆς εὐσεβείας καὶ τὴν σμύρναν τῆς θείας χρίσεως. Εἶναι ἓνα συμβολισμὸς ποὺ ἤμπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ: τρεῖς φορές ἀγάπη. Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀγάπη πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Πίστις, ἐλεημοσύνη, μετάνοια, εἶναι τρεῖς βαθμίδες καὶ τρία δῶρα διὰ νὰ πλησιάσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ γλυκὺ καὶ συμπαθεῖς Νηπίον, τὸ πτωχὸν καὶ ἅγιον παιδίον, τὸ ὁποῖον ἡ ἡλικία καὶ ἡ πεγία του

Η ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Τὴν 14ην Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐορτάσθη εἰς τὴν αἰθούσαν κηρυγμάτων Περιστερίου ἡ 50ετηρίς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγώνος. Ποῦλμαν καὶ πάσης φύσεως ὀγκήματα ἐκ μακρινῶν ἀποστάσεων προσερχόμενα τοῦτέστιν ἐκ Πατρῶν, Λαμίας, Λαρίσης, Θεσ/κης εἶχον κατακλιθεὶ τὰς ἀπογειματινὰς ὥρας τὸν χώρον καὶ ἔξωθι τοῦ ἱεροῦ καθιδρόματος. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην ἔδωσαν τὸ παρὸν τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Γ. Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος ἀρχιεπίσκοποι τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐξ ἄλλων παραρτημάτων μακρὰν τοῦ κέντρου. Κατ' ἀρχὰς ὁμιλήσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ. Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Αἰξέντιος τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί.
Τύμιοι καὶ Σεβάσιμοι Πρεσβυτέραιοι.
Σεμνὴ Χορεία τῶν μοναζόντων καὶ μοναζουσῶν.
Περιοίσιτε Ἀσὲ τοῦ Κυρίου.

Ἁγία καὶ συγκινητικὴ ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα αὕτη κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν ἀνεκλάλητῳ χαρᾷ, ἀγαλλιάσει καὶ Ἐθνικοθηροσκευτικῇ ὑπερηφανείᾳ, ἐορτάζομεν παγνηγουρικῶς τὴν ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ τοῦ Ἱεροῦ καὶ μαρτυρικοῦ ἡμῶν Ἀγώνος, ὑπὲρ τῆς ἀνοθεύτου καὶ καθαρωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίσταως.

Πεντήκοντα ὁλόκληρα ἔτη! Θεοδώρητος στέρφανος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παρεμβολῆς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Πεντήκοντα ἔτη. Ἡμῖς ἀνάγης αἰῶν, μαρτυρίων, ἀγώνων, δακρύων, προσευχῶν, προσηλασμιῶν, διασχυρισμῶν, φιλανθρωπιῶν, ἐξοριῶν, κατασκευαστικῶν ἔργων ἀλλὰ καὶ καυστικῶν ἰδρώτων ὑπὲρ τῆς

καθιστοῦν οἰκειότερον καὶ προσφιλέστερον.

Ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ συμφιλιώσῃ, νὰ ἐνώσῃ, νὰ εἰρηνεύσῃ. Ἡ διχόνοια, τὰ μίσῃ, ἡ διαίρεσις καὶ αἱ διαστάσεις εἶναι ξένα πρὸς τὸ Χριστιανικὸν κήρυγμα. Ὁ Κύριος ἦλθε εἰς τὴν γῆν, δόξα εἰς τὸν Θεόν, εἰρήνῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ εὐδοκίᾳ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Σήμερον ἐμφανίζεται εἰς τὸν ὁρίζοντα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τὸ Φῶς. Εὐτυχεῖς, ὅσοι περιπατοῦν εἰς τὴν λάμπην Του καὶ ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν ἀλήθειάν Του.

προσφιλεστάτης Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ τῆς διασώσεως τῆς Πίσταως τῶν ἁγίων Προγόνων καὶ ἀδίδιμων Πατέρων ἡμῶν.

Πεντήκοντα ὁλόκληρα ἔτη τραχυτάτου ἀγώνος ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως ἀπάντων τῶν παραδεδομένων ἡμῖν, ὡς Ἱερὰ Παραισποθήκη καὶ ἀνεκτίμητον θησαύρισμα, διὰ τῶν ἁγίων ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Θεοφανείων Συνόδων καὶ διὰ τῶν Θεσπεσίων ἐκείνων λόγων τοῦ διαπρυσίου Κήρυκος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ Μεγάλου τῶν Ἐθνῶν Διδασκάλου, Θεοῦ Παύλου, λόγων, οἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ΙΔΕΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΡΙΑΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ: «Ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὥς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. 2, 15).

Ποῖος ῥήτωρ, ποῖος νεώτερος Ἀθανάσιος Μέγας, ποῖος Ἱερὸς Χρυσόστομος, ποῖος Φώτιος Μέγας, Ἱερὸς Λαμαρηνὸς καὶ Κοσμάς Αἰτωλὸς, θὰ εὐρεθῇ ἵνα διὰ τῆς Θεοανήτου αὐτοῦ γλώσσης ἐξαγγεῖλῃ σήμερον τὸ μεγαλεῖον τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς αὐτῆς ἐπετείου;

Ποῦ καὶ πάλιν ὁ γίγας καὶ Θαματοφύλαξ τῆς Ἑκκλησίας ἡμῶν, ἅγιος Μάρκος ὁ Ἐβγενιάς, διὰ τὴν σάλπισιν μὲ τὴν διάτακον τῆς γλώσσης του σάλπιγγα πρὸς ὁλόκληρον τὸ Ὁρθόδοξον Ποιμνιον: «Φύλακες γρηγορεῖτε», ὥστε, ἡ ἀπροσμετρήτου ἀξίας λέξις ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ γὰρ συνειδητοποιηθῇ εἰς τὸ ἀκέραιον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Παγγελλήνων, διότι, τότε καὶ μόνον τότε θὰ ἐπανεύρωμεν ὅπαντες τὸν ὕψηλόν ἡμῶν προορισμὸν πρὸς ἐπιτεῦξιν τῶν μεγάλων πεπρωμένων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἑλλάδος.

Πεντήκοντα ἔτη παρηλθόν ἀπὸ τῆς ἐνάρετος, ὡς γνωστόν, τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, ὅποτε χιλιάδες ἐνθουσιῶντων ψυχῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, μαρτυρούμενων καὶ ἀπλῶν, νέων καὶ γερόντων, πάσης τάξεως καὶ προσελεύσεως εὐσεβῶν ἀγωνιστῶν εὐρέθησαν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς κινδυνεύουσας τότε Ἑκκλησίας καὶ ἡγωνίσθησαν σθεναρῶς καὶ ἡρωϊκῶς ὥστε, «Εἰς τὸν αἰῶνα... φυλάττειν τὰ μαρτύρια τοῦ Θεοῦ... ἀκράδαντα καὶ ἀσάλευτα διαμένοντα». (Α' Κανὼν Γ' Οἰκουμ. Συνόδου).

Διότι, κατὰ τὸν Οὐρανοφάντορα Μέγαν Βασίλειον:

«Φανερά ἐκπεποισίς πίστεως καὶ ὑπερηφανείας ἡ τὸ ἀφαιρεῖν τι, τῶν γεγραμμένων, ἢ

τὸ ἐπεισάγειν τι τῶν μὴ γεγραμμένων».

Πεντήκοντα ἔτη ἡγωνίσθημεν ἵνα, συμφώνως τῇ Ἀποστολικῇ καὶ Πατερικῇ Διδαχῇ, «Μὴ δέ γινώθῃ δόγμα καὶ καινοφανὴ διδασκαλίαν τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι, παρὰ δεχθῶμεν» (Ἱερός Χρυσόστομος).

Διότι ἡ Πίστις ἡμῶν δὲν εἶναι κατασκευασμα ἀνθρώπινου στοχασμοῦ, ὥστε νὰ δύναται αὕτη νὰ τροποποιῆται καὶ νὰ ἀλλοιοῦται κατὰ καιροὺς.

Δὲν εἶναι, ὥς τινὲς ἐνόμιζον, ἀπλοὺν φιλοσοφικὸν σύστημα, ἐξ ἐκείνων μάλιστα ἅτινα κατὰ καιροὺς, ὥς φρενιὰ μετέωρα σκέψεως λάμπουν εἰς τὸ νοητὸν στερέωμα τοῦ ἀνθρώπινου βίου καὶ κατόπιν ἐξαφανίζονται εἰς τὴν ἀχόρταστον ἄβυσσον τοῦ παρελθόντος...

Ἡ Πίστις ἡμῶν εἶναι ἀπείρος καὶ ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα: ΕἶΝΑΙ ΘΕΪΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ. Εἶναι ΤΗΡΕΥΤΣΙΚΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΣ, εἶναι κα-

τὰ τὸν ἅγιον Σαμεὼν Θεσσαλονίκης «Ἀποκάλυψις ἐνὸς ὁλοκλήρου κόσμου Αἰωνίαν Ἀληθειῶν πρὸς σωτηρίαν καὶ ἁγιασμόν παντὸς πιστεύοντος».

Ἄλλ' ἡ Θεοδὲν αὕτη Πίστις ἡμῶν, ἥτις, ὡς ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα πίσης ἐτέρας προϋπαγοῦσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀτελοῦς καὶ λελανθασμένης, προσέκαλεσε κατὰ καιροὺς ποικίλους λυσσαλέους παλεμάς.

Πλήθος σκοτεινῶν ἢ ἐμφανῶν δυνάμεων, ἐμβραῖζει ὁ ὁδὸς διὰ νὰ τὴν σπληνήσουν. Ἄλλ' ὁ Θεμελιώτης τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, δίδων τὴν ἐγγύησιν «Πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς», παρέχει ἀσφάλτως εἰς πάντα πιστὸν ἀγωνιστὴν τὴν ἐσωτερικὴν πληροφροσίαν ὅτι Ἡ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ ἀνήκει εἰς Ἐκείνιν καὶ εἰς πάντα Πιστὸν Ὁρθοτομοῦντα τὸν Λόγον τῆς Αὐτοῦ Ἀληθείας.

Τοῦτο αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἅπαντας ἡμᾶς, ἀδελφοί μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητοί καὶ περιπόθητοι, οἵτινες ἀποτελοῦμεν τὴν ἔγδοξον Παρεμβολὴν τῶν

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ Ἱερατεῖον τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως τῆς τελετῆς.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς (γνωστῆς καὶ ἐπαράτου) ὁ ἀποδεδειγμένος μασόνης τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ, κακῇ τῇ μοίρᾳ, Οἰκουμενικῆς Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης διὰ τοῦ κατ' εὐφημισμὸν, ἀποκαληθέντος «Πανορθοδόξου Συνεδρίου», ἐπέφερε καίριον τὸ πλήγμα κατὰ τοῦ Παγαχράντου Σώματος τῆς ἡνωμένης Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ, κατ' ἀπομίμησιν τῆς καινοτομίας τοῦ Πάπα ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ Β' ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἔτος 1582 μ.Χ. ΕΔΙΧΑΣΕ ΚΑΙ ΒΕΗΓΕΙΡΕΝ Εἰς ἔντονον διαμαρτυρίαν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἑμμένοντα εἰς τὰς πατρώους αὐτοῦ παραδόσεις.

Ἐπαχούσης δὲ καὶ τῆς δικτατορίας Πλαστήρα, καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια ὑπὸ τῶν καινοτόμων ἵνα καταπνιγῇ ἡ φωνὴ τῆς διαμαρτυρίας τοῦ ἀληθῶς θεοσεκείοντος Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ΦΩΝΗ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ ΤΟΝΙΖΟΝΤΟΣ... Τὸ δὲ ὑπερσηδῆσαι μόνον 13 ἡμέρας... ἀνόητον καὶ ἄσκοπον εἶναι... Ἡμεῖς τε γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπάθειας ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον, ...οὕτω δέ... δόκιμοι ἐσόμεθα πρὸς καταρτισμὸν ἁγίων».

Κατὰ τὴν ὁλοθίαν ἐκείνην ἡμερολογιακὴν μεταλλαγὴν, ματαίως ὁ διαπρεπὴς Κανονολόγος καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀλήστου μνήμης, Ζολότας, δι' ἀνοικτῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς ΕΛΕΓΧΕΙ ΔΡΙΜΥΤΑΤΑ τὸν συμπράξαντα μετὰ τοῦ Πατριάρχου αὐτοῦ Μελετίου Μεταξάκη, ἀρχιεπίσκοπον, Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον γράφον πρὸς αὐτὸν τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας τὸ γενὴν ἔχον δεσμία καὶ κακονοημένη, ἀδυνατεῖ ἐλευθέρως ἐκφράσαι τὴν ἐαυτῆς γνώμην περὶ τοῦ παρατεταίου. Καλὸν ἴδεν καὶ πρέπον ἐστὶν ὅπως ἀναμείνωμεν εὐοίωνους συνθήκας καὶ καιροὺς πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ζωτικωτάτου ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας ἵνα μὴ ἐπιφέρωμεν σάλον ἐν αὐτῇ... ἈΣ ΑΝΑΜΕΝΩΜΕΝ — τόνι-

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς ἐορτῆς.

ζει ὁ εὐσεβὴς ἐκεῖνος καθηγητὴς — **ΙΝΑ ΜΗ ΜΕΤΑΝΟΗΣΩΜΕΝ ΠΙΚΡΩΣ...**

Ματαίως ὁ γηραιὸς καὶ εὐτόλμος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀειμνήστos Φώτιος ὁ Μεγαλοσυνεπὴς, ὁ καὶ ἐκπρόσωπος τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας καὶ Κύπρου ἐλέγχει δομῆτάτα διὰ Πατριαρχεικοῦ Γραμματέως αὐτοῦ, τὸν τοιμητὴν καὶ ἀτακτοῦντα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον.

Διαφωνοῦντα καθ' ὁλοκληρίαν τὰ τρία Σεπτὰ Πατριαρχεῖα διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ δὴ ἡμερολογιακὴν μεταρρυθμίσιν καὶ καινοτομίαν, **ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΩΣ** εἰσάγεται τὸ γένος ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν τῆς 10/23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924... **ΗΜΕΡΑ ΑΠΑΙΣΙΑΣ ΜΝΗΜΗΣ ΩΣ ΔΙΧΑΣΑΣΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ.**

Τὰ ἐπακολούθησαντα γεγονότα εἶναι γνωστά, γνωστότατα τοῖς πᾶσιν. Θυραλέα καὶ υπερήφανος ὑπῆρξεν ἡ ἄμεσος ἀντίδρασις τῆς μεγαλυτέρας μερίδος τοῦ Εὐσεβοῦς Λαοῦ εἰς τὸ ἀνίερρον, τὸ βέβηλον ἡμερολογιακὸν πραξικόπημα...

Στάσις ἀνυποχώρητος καὶ ἀνταξία δι' ἓνα Λαὸν ὅστις προσέφερε τὸ Θεῖον καὶ ἀνέσπερον Φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀγὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Διότι δὲν ἦτο ζήτημα μικρόν. Δὲν ἦτο μία παρονχίς. Ὁχι. Ἦτο πλήρῃ ὁδονηρόν κατὰ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ εὐσεβὴς λαός, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τοὺς ἀληθινοτάτους ἐκείνους προμάρχους καὶ ἀκοιμήτους φρουροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀσιδόμενος πλέον Ἀγιορείτας Πατέρας **ΜΑΧΕΤΑΙ! ΜΑΧΕΤΑΙ ΕΠΙ ΣΕΙΡΑΝ ΕΤΩΝ**, ἄνευ στρατιωτικῶν ὀπλῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, διὰ τῆς προσευχῆς, τῆς εὐτολμίας καὶ τῆς ψυχικῆς του γενναϊότητος, ἀνιερρῶν τὴν στυγνὴν ἐναντι αὐτοῦ κακοηργίαν καὶ ἐπαλοχόντον μεταχειρίσιν παρὰ τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας.

Καὶ ὁ ἀκατάβλητος οὗτος Λαὸς ἡμῶν δὴ ἐνδοαγρινῆ ἔτι μᾶλλον ὅτε, ἐν ἔτει 1925 **ΟΤΡΑΝΙΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ**, κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἑορτῆς τῆς Τῆφωσης αὐτοῦ **ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΘΟΛΟΓΙΟΝ** εἰς ἐρημικὸν μονῆριον, λήμισον καὶ ἀπαστράπτον ἐν Θεῖον καὶ ὑπερφυσικῶν μαρμαρυγῶν, ἐξαναγαίνει καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ὄργανα τῆς τάξεως, εἰς εὐλαβὲς προσκύνημα καὶ εἰς μίαν συντριπτικὴν ὅσον καὶ ἀληθῆ ὁμολογίαν: **«ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΗ Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΥΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ! Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΤ ΤΩΝ».**

Εἶναι γνωστὸν, ἀδελφοί μου, ὅτι πεντήκοντα ὁλόκληρα ἔτη ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία μετὰ πείσματος ἐωφορικοῦ καὶ ἐγωῖσμοῦ παποκαισαρικοῦ προσεπλήθη τὴν διάλυσιν καὶ τὴν συντριβὴν τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς Πατρῴας Παραδόσεις πιστῶν, διὰ πν-

ρὸς καὶ σιδήρου, διὰ φιλακίσεως καὶ ξυλοδαρμῶν, διὰ σφραγισμάτων Ἱ. Ναῶν καὶ Ἱ. Μονῶν ἡμῶν, διὰ φρικτῶν καὶ θριαλτικῶν ταπεινώσεων, ἀλλ' οὐδὲν **ΚΑΤΩΡΘΩΣΕΝ** ἀπὸ τὰ ποδοῦμενα αὐτῇ. Διότι κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον, «Ἡ Ἐκκλησία πολεμοῦμένη **ΝΙΚΑ**, ἐπιβουλεωμένη περιγίνεται. Ὑβριζομένη λαμπροτέρα καθίσταται, χευμαζομένη οὐ ναυαγεῖ. Παλαίει, ἀλλ' οὐχ' ἡττᾶται».

Πόσοι ἀγῶνες! Πόσα δάκρυα! Πόσοι διωγμοί!.. Ὅπου ἐπαπτεν εἰς φυλακισμένους ἢ ταλαιπωρούμενους ἡγειρόντο **ΔΕΚΑ — ΕΙΚΟΣΙ — ΕΚΑΤΟΝ — ΧΙΛΙΟΙ**, διὰ τὴν ὑπερασπίσιν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ποταμῶν ἐρρεον ἰδρώτες καὶ δάκρυα διὰ τὰ ἴσταται Πάγκαλον καὶ πικνυκώπως καρποφόρον, τὸ δένδρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Σκιάν τοῦ ὁποῖου σήμερον, κατόπιν πεντηκονταετῶς σκληροτάτου ἀγῶνος, μυριάδες εὐσεβῶν ψυχῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὲ καρδίᾳ ὕμνουσιν καὶ δοξολογοῦν τὸν Τριαδικὸν ἡμῶν Θεὸν καὶ ἡγομένοι εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀγιοτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ψάλλουσιν σήμερον περιχαρῶς:

«Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς Σου Σιών καὶ ἴδε! Ἴδου γάρ ἡρασί σοι Θεοαγγεῖς ὡς φωστῆρες ἐκ θυμῶν καὶ Βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἕως τὰ τέκνα Σου, ἐν Σοὶ εὐλογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα!

Περιτετεῖται πιστεύομεν νὰ ἐπιτείνωμεν τὴν ἱερὰν ἡμῶν συγκίνησιν διὰ τῆς ἀναμνήσεως καὶ ὑπομνήσεως γεγονότων καὶ πραγμάτων γνωστῶν, γνωστοτάτων, μυριάδας λεχθέντων, καί, κατὰ καιροὺς ἐξαγγελθέντων πανηγυρικῶς εἰς τὰς ἐκάστοτε ἱερὰς ἡμῶν Συνάξεις, ἑορτὰς καὶ τελετάς.

Τοῦτο καθηρόντως ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν εἰς τὴν ἀγάπην Σας: Δικαίως ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, ὁμοφρόνως ἀπεφάσισε τὴν ἱερὰν ταύτην συγκέντρωσιν ἀπάντων ἡμῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Πατρίδος **ΕΠΙ ΤΗ ΑΓΙΑ ΣΤΗΜΠΑΡΩΣΕΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝ ΠΟΛΥΘΑΛΩΝ ΕΤΩΝ**, ἀπ' ἧς στυγνῆς οἱ γενναῖοι ἡμῶν ἀγωνιστὰι μὲ σύνθημα: **«ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ἢ, ΘΑΝΑΤΟΣ»** ἡγειρον τὸ ὁδοφράγμα εἰς τὸν βορβορώδη ποταμὸν τῆς καινοτομίας καὶ ἐθρονοφώνησαν τὸ μεγάλο **«ΟΧΙ»** εἰς τοὺς ἀσυστόλους καὶ ἀσεβεῖς καινοτόμους φιλοπαπιστὰς οἵτινες, διὰ τῆς Θεομισήτου καὶ Ἐθνοκτόνου ἡμερολογιακῆς μεταβολῆς ἐπεσώρρευσαν τόσα καὶ τόσα γνωστὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἐθνικά δεινά.

Ἡμεῖς, σήμερον καινόμενοι ἐν Κυρίῳ, καίτοι διήλθομεν διὰ παντοίων πειρασμῶν καὶ βασάνων, **ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ΟΤΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕΝ ΝΑ ΕΧΩΜΕΝ ΑΚΕΡΑΙΑΝ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ** καὶ δίδομεν τὸ «παρόν» κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην Ἠμέραν **«ΗΝΩΜΕΝΟΙ»** ὡς μία καρδία καὶ ὁμολογοῦντες ὅτι δὲν ἐπετρέφαμεν ἐν

«ἰώτα» νὰ πορευομένη ἐντὸς τῆς καθαρότητος ἡμῶν Ὁρθοδοξίας.

Ἐς τιμῶμεν σήμερον ὅλους ἐκείνους τοὺς μεγάλους ἀπέναντος τῆς ἡμέρας ταύτης, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἱερομοναχοὺς, μοναχοὺς, μοναχάς, ἀνδρας καὶ γυναῖκες, μικροὺς καὶ μεγάλους, πλουσίους καὶ πτωχοὺς καὶ κατὰ τὴν ὁμοθυμαδὸν ἄς ψάλλομεν δι' αὐτοὺς τὸ «ΑἴΩνια ἡ μνήμη».

Ἡμεῖς, οἱ ἐπιζῶντες, ἀληθεῖς στρατιῶται Χριστοῦ δίδοντες σήμερον τὸ παρὸν λαμβάνομεν τὴν εὐλογία καὶ τὴν Χάριν παρὰ τοῦ Μισθαποδότου καὶ Ἀγωνοθέτου Χριστοῦ, διότι ἡγωνίσθημεν σθεναρῶς διὰ νὰ παραμείνῃ ἀνεκτίμωστον τὸ πολυτιμώτατον διάδημα τῆς Πατρὸς τῶν Πατέρων, τῆς **ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΑΣ, ἡ ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΣ ΠΙΣΤΙΣ**.

Σήμερον θὰ διατηρήσωμεν ἀπαντες τεφιθύμιον καὶ γλυκύτητα τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἑορτῆς: **ΚΤΡΙΑΚΗ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1974**. Ἡ καρδιά ἡμῶν ἀπέναντος πλήρης ἱερῶν ἀναμνήσεων τοῦ πεντηκονταετοῦς ἡμῶν Ἱεροῦ Ἀγῶνος... Παραλαύουν ἐνώπιον ἡμῶν οἱ σελτὶ μορφὰι τῶν προμάχων καὶ ὁμολογητῶν, οἵτινες καὶ τοὶ περικοινοῦντες ἀπεκλήθησαν **ΠΑΛΑΙΟΜΗΡΟΛΟΓΙΤΑΙ**, τοῦτο ἐθεώρησαν ἰδιαιτέρον τίτλον τιμῆς καὶ εὐγενείας.

Τὸ παράδειγμα ἐκείνων, ἡ ἐμιογὴ ἐκείνων εἰς τὰς Πατερικὰς Παραδόσεις καὶ τὸ Ἱερὸν ἡμῶν ΠΗΛΛΑΔΙΟΝ, εἰς τὰ κελεύσματα τῶν Ἀγίων Οἰκουμένων καὶ λοιπῶν Τοπικῶν Συνόδων ἄς ἐμπνέουν τὸν βίον ἡμῶν, τὰ διανοήματα ἡμῶν, τὰς πράξεις ἡμῶν καὶ τὴν καθόλου μελλοντικὴν πορείαν ἡμῶν, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς Ἀγάπης Χριστοῦ καὶ τῆς ἐνότητος τὴν ὁποίαν εἰς τὴν ἀλησιμόνητον ἐκείνην ἀρχιερατικὴν Προσευχὴν Του, περιπαθῶς ἐζήτησεν, ὁ ἀγωνιστὴς Κύριος ἐν τῷ κρηφ τῆς Γεσημιανῆ ὑπὲρ τῶν μαθητῶν Του καὶ τῶν ἀκολουθῶν Του.

Ἀδελφοί μου! Οἱ καιροὶ κατὰ τοὺς ὁποίους ζῶμεν εἶναι καιροὶ μεγάλης ἡθικῆς κρίσεως! σπανίζουν τὰ μεγάλα ἡθικὰ ἀνστήματα τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τοῦ Χριστιανισμοῦ! Εἰς ἡμᾶς τυγχάνει ὁ κλῆρος ἀλλὰ καὶ ἡ τιμὴ νὰ γίνωμεν τὸ «**ΑΛΛΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ**», τὸ «**ΦΩΣ ΔΙΑ ΤΟΤΕ ΕΝ ΣΚΟΤΕΙ**», «**ἡ ΠΤΡΙΝΗ ΣΤΤΑΗ ΤΟΥ ΓΝΗΣΙΟΥ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΒΙΟΥ**».

Ἐν ἐργηρόρει λοιπὸν ἀπαντες! Μακρὰν ἀπ' ἡμῶν πᾶσα ραστώνη, ραθυμία, ὀλιγοψία, ὀλιγοπιστία καὶ ἀδιαφορία. Ἀπαντες στρατιῶται Χριστοῦ ἐν ἐπιφυλακῇ! **ΟΠΛΑ ΗΜΩΝ ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΑ ΚΑΙ ΑΣΥΓΚΡΙΤΑ: Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΝΟΘΕΤΟΣ ΠΙΣΤΙΣ. ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!**

Ἐς μὴ ἐξαπατώμεθα ὑπὸ συγχρόνων ψευδοδιδασκάλων ἀλλὰ ὁλοθρόνως διαβόλων διακαῶς ἐπαποδύντων τὴν διάλυσιν τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Παρατάξεως τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, τῶν

κατ' ἐξοχὴν **ΠΑΡΑΔΟΞΙΑΚΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ**. Προσοχὴ ἀπὸ ἅρτι κυκλοφοροῦντας ἐχθροὺς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος οἵτινες ὑπὸ δορὰν ψευδοῦς εὐσεβείας κόπτονται — δῆθεν — δι' Ὁρθοδοξίαν, ἀνευ Ὁρθοπραξίας ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, διότι ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας αὐτῶν ἐνυπάρχει ὁ φθόνος, ὁ χαμηλὸς ὁμιλολαγισμὸς, ἡ εὐτελὴς σκοπιμότης τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε», κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον.

Ἀγαπήτοί μου συνεορταστέα ἀδελφοί.

Ἐς ἀτενίζομεν ἐψηλά καὶ μόνον ὑψηλά. Ἐκεῖ, ἐστραμμένος ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά ἡμῶν! **ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ!** Προσοχὴ, ἀπύλτος προσοχὴ διότι ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, ἀνυστόλας ἐργάζομεν εἰς τὴν ταλαίπωρον Πατρίδα ἡμῶν, αἱ προπαγάνδαι, αἱ ἄλλοπρόσωποι παραφράσεις τοῦ μοντέρνου Χριστιανισμοῦ ὡς τὸ ἐπιθυμοῦν οἱ Οἰκουμενισταὶ μὲ τὰ ποικίλα ὁθνεῖα συγδήματα.

Μὴ ἀνταλλάξομεν ποτὲ τὸν πανύκριβον θησαυρὸν τῆς Πίστεως ἡμῶν, διὰ τῶν κεδνήλων νομισμάτων τῆς ἀπάτης τῆς θεοροκευτικῆς, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιζητεῖται ἡ ἀπόσπασις ἡμῶν ἐκ τῶν κόλπων τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἀγίας Ἐκκλησίας. Ἀνέχομεν εἰς τὴν **ΜΟΝΑΧΙΚΗΝ ΕΞ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ ΘΕΟΤΑΡΤΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ**. Μακρὰν λοιπὸν ἀπ' ἡμῶν οἱ πειρασμοὶ! μακρὰν ἡ οἴσῃς (ὁπερὶφάνεια). Σύγχρονοι ἡμεῖς ὁμολογηταὶ λατρείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν ἐλευθερώσαντα ἡμᾶς Ἰησοῦν, τὸν Μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁδεύοντες ἀπαρεγκλίτως τὴν **ΒΑΣΙΛΟΠΡΕΠΗ, ΕΥΘΕΙΑΝ** ἀλλὰ καὶ **ΣΩΣΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΝΟΘΕΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**, ἄς βροντοφωνώμεν, λόγοις καὶ ἔργοις:

«**Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΟΝ Ο ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΤΕ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ**». Γένοιτο.

Μετά τὸν Μακαριώτατον ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Καθηγητὴς Θεολόγος κ. Σταυρὸς Καραμῆτσος, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε συντόμως τὰ περὶ τῆς βιογραφίας τῶν Ἀρχιερέων τῶν κεκοιμημένων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἀνεφέρθη εἰς τὴν σελτὴν μορφήν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χριστοστόμου ὡς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι προσέφερον ἀνεκτιμήτους ἐμπρησίας εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα. Μετὰ τὸν κ. Καραμῆττον ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ὁσ)τατος Μοναχὸς Πατὴρ Μάρκος Χανιώτης Καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων Θεοδώρων Πάρου ὅστις μὲ λόγους ἐνθουσιαστικῶς ὁμιλήσεν περὶ τοῦ πατρίου ἐφορολογίου καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων τογίσας τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐνδιαμέσως τῶν ὁμιλιῶν ἐψάλησαν ἕκνοι ὡς ὑπὸ χοροδίας ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἱεροψαλτοῦ κ. Μιχαὴλ Μιμάρου. Οὕτως ἔληξεν ἡ σε-

25 Δευεμβρίου

«Καὶ ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σου καὶ ἀνά μέσον τῆς γυναίκος καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· Ἀὐτός σου τηρήσει τὴν κεφαλὴν καὶ σύ τηρήσεις Αὐτοῦ τὴν πτέρναν» (Γεν. γ. 15).

μὴ αὕτη τελειὴ τοῦ εὐσεβοῦς τῆς πεντηκονταετηρίδος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καταλιποῦσα τὰς ὡραιότητας ἀναμνήσεις εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν εὐσεβῶν ΓΟΧ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ τῆς Ἑλλάδος. Ὡς εὐχόμεθα ὁλοφύχως εἰς τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα ὁ ὁποῖος διεξάγεται ἐπὶ 50 ἔτη μετὰ τοσαύτης ἔσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ ἰδεώδες τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ προσέλθουν ἅπαντες οἱ μακρὰν τῆς ἀληθείας εὐρισκόμενοι διὰ νὰ ἀξιοθῶμεν ἡμέραν τιμὰ νὰ ἴδωμεν τὴν μίαν ποίμνην ὑπὸ τὸν ἓνα ποιμένα κατὰ τὴν ἀφειδῆ πρόφορον τοῦ δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἡμεῖς τηροῦμεν ἀπαρεγκλίτως καὶ πιστεύομεν εἰς τὰ δόγματα τοῦ ἱεροῦ κανόνα καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις τὰς ὁποίας παραλάβομεν ἀπὸ τὴν ἱερὰ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς μεγάλους Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Παραδοσιακοὶ καὶ ἀγιοπατερικοὶ ὄντες ἄς καλέσωμεν διὰ τοῦ φωτεινοῦ ἡμῶν παραδείγματος καὶ τῆς ἁγίας βιοτῆς ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἅπαντας τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν εἰς τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Ὁρθοδοξίαν ἔχει μόνον ἡ Ἐκκλησία τῶν Γησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος γνησίαν καὶ ἀληθὴ καὶ ἀσφαλὴ Ὁρθοδοξίαν ὡς τὴν παρέλαβεν ἀπὸ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ παρεκκλίναντες ἄς ἐπιστρέψουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μᾶς ἁγίας καθολικῆς ἀποστολικῆς ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ νὰ ἀποδώμεν μία ποίμνην εἰς ποιμὴν καὶ διὰ νὰ εἴμεθα ὅπως τὸ ἐξήτησε καὶ τὸ ἐπεθύμησε ἡ καρδιά τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἅπαντες οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Δὲν ἀπέχομεν πολὺ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ αὐγλὴν φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ διαχυθῇ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης οὕτως ὥστε νὰ εὕρῃ ἐφαρμογὴν ἢ ἀφειδῆς ρῆσις τοῦ προφήτου καὶ ἔσται ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐσχάτη μεγάλη ὑπὲρ τὴν πρώτην λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ὡς τὸ εὐχόμεθα καθημερινῶς καὶ ἄς ἰκετεύομεν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀγωνισθῶμεν σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς κατισχύσεως τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀνθρώπος σώζεται, διότι ὅπου Ὁρθοδοξία ἀλήθεια, Θεός, φῶς, σωτηρία.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅτε ἐδίωξε τοὺς Πρωτοπλάστους ἀπὸ τὴν Ἑδὲμ καὶ λέγονται Πρωτοευαγγέλιον. Ναί, ἀνήγγειλε πρῶτος ὁ Θεὸς τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου πρὶν ἀκούμῃ ἀναγγελίῃ ὁ Γαβριὴλ εἰς τὴν Ἀγίαν Παρθένον τὸ «ἀπ' αἰῶνος ἀπόκριον καὶ ἀγγέλου ἀγνωστον μυστήριον». Μολοντί τοὺς ἐξεδίωξε, τοὺς ἐπεθεθαίωσε τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, διότι θὰ ἔστειλε τὸν Τίον Του τὸν Μογογενῆ, ὅστις «μετέσχε σαρκὸς καὶ αἱματος» εἶνα πᾶς ὁ πιστεύων μὴ ἀπολήται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

Πρὶν γεννηθῇ ὁ Χριστός, ὁ Θεός ἐφανερώθη εἰς ἁγίους ἄνδρας ὡς εἰς τὸν Μωϋσέα ἐν τῷ Θεοβαδίστῳ Ὄρει Σινᾶ, ἐφανερώθη εἰς τὸν Προφήτην Ἠλίαν ὡς φωνὴ αὔρας λεπτῆς (Γ' Βασιλ. ΙΘ' 12). Ὅλοι ὅμως αἱ ἐμφανίσεις ἦταν αἰνίγματα, δι' ὅσα ἡδελον γίνετο «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν», ὅτε ὁ Θεὸς «ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Τίῳ».

Ναί. Ἐκλινεν οὐρανούς καὶ κατέβη. Ὁ ἀχώρητος ἐν παντὶ ἐχωρήθη ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Παρθένου. Ἐπτόχευσε πλοῦσιος ὢν, ἵνα καὶ ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτίσωμεν. Ἐκλινεν οὐρανούς καὶ κατέβη εἶνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν νόθεσίαν ἀπολάβωμεν. Ἐκλινεν οὐρανούς καὶ κατέβη, ἐγεννήθη εἰς τὸ σπῆλαιον καὶ ἀνεκλήθη ἐν τῇ φάτνῃ, κατῆλθε μέχρως Ἀδου ταμείων, ἵνα διὰ τῆς ἀγάπης Του ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀνεκλήθη ἐν ἀγκάλας τῆς Μητρός Του καὶ «ἐκένωσεν ἑαυτὸν, μορφὴν δούλου λαβὼν» ἵνα πληρωθῇ τὸ ρητὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς Πρωτοπλάστους. Ὁ ἐπὶ Θρόνου χερσὺν βιζοῦ ἐποχοῦμενος μετέβαλε τὸ σπῆλαιον εἰς οὐρανόν, ἔνθα χορεύουσιν ἄγγελοι διὰ τὸ κοσμοϊστορικὸν τοῦτο γεγονός. Τὸ γεγονός, ὅτι κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀπέραντον ἀγάπην Του πρὸς ἡμᾶς, δι' ἧς ἀνῆλθεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν, κοιμώμενος ἐν μέσῳ δύο ληστῶν. Ποῖος ἔχει δείξει τοιαύτην ἀγάπην διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὁ Θεός, ὅστις «δορανὸν καὶ χίρα ἀναλήφεται»; Ποῖος ἄλλος κατεδέχθη τοὺς ἐξαιτελισμούς, οὓς ὑπέστη ὁ Τίος τῆς Παρθένου, ὅστις «ἐκλινεν οὐρανούς καὶ κατέβη» διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν; Ποῖος μᾶς ἐπεσκέψθη «ἵνα κατευθύνῃ τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης»; Κατέβη «ὡς νετὸς ἐπὶ πόρον, καὶ ὡσεὶ σταγὼν ἢ σταῦρος ἐπὶ τῆς γῆς» δι' ἡμᾶς. Ἦλθε καὶ «ὁ λαὸς ὁ καθημένος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀπέτειλεν αὐτοῖς». Ἡ Ῥῶα, ἥτις ἐνεκα τῆς παρακοῆς τῆς κατεδικάσθη τοῦ ἀνθρώπου γένος, ἀγάλλεται διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ «ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας». Ἀγάλλονται καὶ οἱ τρεῖς παῖδες, οἵτινες ἐβλήθησαν εἰς τὴν ἐπακλασίως προσημνην κά-

Ἑ γ υ ύ υ λ ι ο ς

**Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβέστατον λαὸν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος**

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Προαγομεθα διὰ τῆς παρουσίας νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς Ὑμᾶς τὰ κάτωθι:

Ἡ ἡμετέρα Μαρτυρικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὸ διαρρεῦσαν πεντηκονταετὲς χρονικὸν διάστημα 1924—1974 ἐν μέσῳ ποικίλων πειρασμῶν καὶ σκληρῶν διωγμῶν κατώρθωσε μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀρωγὴν πάντων Ὑμῶν νὰ ἰδρῦση ἐκ τοῦ μηδενός Ἱεραὸς Ναός, Ἱεράς Μονάς καὶ Ψυχαστήρια ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν μὴ ὑπαρχόντων τοιούτων, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν. Ὑμεῖς ἐπὶ τόσα ἔτη ἐπομίσθητε κατὰ μέγα μέρος τὴν ὀλικὴν δαπάνην τούτων καὶ τὴν συντήρησιν τῶν Κληρικῶν, καὶ εἴθε ἀληθῶς οἱ ἀφανεῖς ἥρωες.

Πρὸ δεκαετίας ἤρθη εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἀνεγείρῃ οἰκοτροφεῖον διὰ τὴν στέγασιν καὶ διατροφήν τῶν ἀπόρων μαθητῶν Γυμνασίου καὶ φοιτητῶν Πανεπιστημίου. Ὑμεῖς καὶ πάλιν ἐφάνητε γενναιοὶ δυνάμει καὶ μὲ τὸν ὑμέτερον ὀβολὸν κατωρθώσαμεν ἐν μέσῳ μυρίων δυσκολιῶν καὶ ἐμποδίων νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ Ἱδρυμα τοῦτο εἰς τὸν Ἰσάκον Ἀγ. Παρασκευῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μακεδονίας 54.

Ἦδη τὸ οἰκοτροφεῖον ἤρχισε νὰ λειτουργῇ μὲ

τοὺς προσελθόντας Μαθητὰς καὶ φοιτητὰς γηγενεῖς καὶ Κυπρίους ἐντελῶς δωρεάν.

Καὶ πάλιν προτρεπόμεθα πατρικῶς, ὅπως συνεχίσῃτε τὴν συνδρομὴν ὑμῶν προσφέροντες τρόφιμα ἢ χρήματα διὰ τὴν συντήρησιν τῶν παιδιῶν, ἵνα ἡ πρὸς αὐτὰ ὑμετέρα ἀγάπη εἶναι πεπληρωμένη καὶ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λάβητε ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανοῖς τὸν μισθὸν ὑμῶν καὶ ἀκοῦσητε «ὅτι ἐποίησατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Ὁμαδικαὶ δὲ ἐπισκέψεις τῶν ἡμετέρων ἐφημερίων μετὰ τοῦ ἐκκλησιασματος τῶν κατὰ καιροῦς, μεγάλως θὰ ὠφελήσουν.

Φερέλπιδες ὅτι ἐκ τοῦ ἰδρυματος τούτου θὰ ἐξέλθουν αὐριοι εἰς τὴν κοινωνίαν χρηστοὶ πολῖται καὶ εὐλαβεῖς Ἱεροφάνται καὶ Κληρικοὶ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ πεπειθότες, ὅτι προθύμως θέλετε ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν παράκλησιν ἡμῶν, εὐχόμεθα πατρικῶς, ὅπως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος Αὐτοῦ εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον διάπυρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΝΤΙΟΣ

Ἐκ τοῦ βιβλίου

«Ἐκκλησιαστικοὶ Ἑγκύκλιοι»

Περὶ προετοιμασίας τῶν χριστιανῶν πρὸς μετάληψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος Σεβασμιωτάτους
Ἱεράρχας

«Δοκιμαζέται ἄνθρωπος ἑαυτὸν καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἁγίου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει» (Α' Κορινθ. 11, 28, 29).

Τοῖς λόγοις τούτοις τοῦ Ἀποστόλου ἐπομένη ἡ Ἀγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς γνωστὸν, παραγγέλλει καὶ ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν τέκνων αὐτῆς, ἵνα, ὡσάκις προσέρχονται εἰς μετάληψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, προπαρασκευάζονται ἐπαρκῶς καὶ καταλλήλως διὰ τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ πάν-

μινον, διότι «προεξωγράφησαν μυστικῶς» τὴν ἔλευσιν Του ἀπὸ τὴν ταπεινὴν Κόρην τῆς Ναζαρέτ. Ἀγάλλεται καὶ ὁ Ἀντίχρ, διότι αὐτὸς προσεφθέτευεν εἰς τὸν Ναβουχοδονόσορα τὴν ἔλευσιν τοῦ «ἀνευ χειρὸς τιμωθέντος λίθου».

Κατῆλθε καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ καταστηνῶση μονίμως εἰς τὴν ψυχὴν ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, καὶ νὰ τὴν κάμῃ Θεόνον Του. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποβάλλωμε πᾶσαν οὐτίδα ἀφ' ἡμῶν, διότι νοσὶ τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐσμέν. Καὶ πῶς θὰ ἐπιτύχωμε νὰ σαρνώσῃ ἐν ἡμῖν; Διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγάπης. Νὰ ταπεινωθῶμεν, ὥσπερ ὁ Κύριος, ὅστις «οὐδ' αὐτὸς ἔκλιγεν καὶ κατέβη». Νὰ ἀγαπήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς μᾶς ἠγάπησεν ὁ Κύριος, διότι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι Θεσηκεία τῆς ἀγάπης.

Ἐχόντες λοιπὸν ταπεινώσιν καὶ ἀγάπην θὰ σαρνώσῃ ἐντὸς ἡμῶν, διότι πρῶτος Αὐτὸς μᾶς ἐδίδαξε τοὺς δύο τούτους παράγοντας.

Η.Κ.

των ἐκείνων τῶν προπαρασκευαστικῶν μέσων, ἅπερ οἱ Πνευματικοὶ Πατέρες ὑποδεικνύουσι τοῖς Χριστιανοῖς, κατὰ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις καὶ παραδόσεις.

Ἐν τούτοις μετὰ λύτης πληροφορεῖται ἡ Ι. Σύνοδος, ὅτι οὐχὶ σπανίως ἄλλοι μὲν τῶν Χριστιανῶν, μηδὲν συναισθανόμενοι τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ἐνχαριστίας, προσερχόμενοι μεταλαμβάνουσι τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἄνευ ἐξομολογήσεως καὶ ἐν γένει ἄνευ τῆς προετοιμασίας· ἄλλοι δὲ πρὸς ἐσχάτους μὲν κατὰ τύπος πρὸς τῆς θείας κοινωνίας εἰς τοὺς Πνευματικὸς αὐτῶν Πατέρας καὶ ἐξομολογούνται τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ διδασκόμενοι μηδὲ νοσητούμενοι δεόντως ὑπὸ τῶν Πνευματικῶν, εἴτε ἐξ ἀνεπαρκείας, εἴτε ἐξ ἀμελείας αὐτῶν, οὐδόπως ἐπιδεικνύουσι καρπὸς μετανοίας, οὐδ' ἐξαγγίζονται διὰ τῆς ἀπαυτοσυμνηστικῆς προσευχῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ οὗτοι κἀκεῖνοι κοινωνοῦσι ἀναξίως τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Κυρίου, πρὸς ψυχικὴν αὐτῶν κατάντρον.

Τούτου ἕνεκα ἡ Ἱερά Σύνοδος, λαμβάνουσα ἀφορμὴν καὶ ἐκ δημοσιευμάτων τινῶν, ἐσχάτως ἀναφανέντων, καθήκον ἐλαττῆς θεωρεῖ, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν ἐπ' ἀριθ. 3322 τῆς 18ης Φεβρουαρίου π.ξ. Ἐγκύκλιον αὐτῆς προκαλέσῃ τὴν Ἱμετέραν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Καὶ δὴ πρῶτον, παρακαλεῖ Ἱμῶς, ὅπως ὑπὲρ τῆς λογικῆς Ἱμῶν πόμηνος πατρικῶς μεριμνῶντες ἐμπιστεύησθε πάντοτε τὸ τῆς πνευματικῆς Πατρότης λειτουργίᾳ εἰς τοὺς σεβασμιωτέρους καὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένους καὶ πεπειραμένους τῶν ἱερέων τῶν Ἱμετέρων Παροικιῶν, διὰ διδασκαλίας δὲ προφορικῆς καὶ δι' Ἐγκυκλίον Ἱμῶν Γραμμάτων, ὑποδεικνύοντες αὐτοῖς τὴν σπουδαιότητα τοῦ λειτουργήματος αὐτῶν καὶ τὴν εὐθύνην, ἣν ὑπέχουσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀμελῶς ἐξασκοῦντες αὐτὸ, ἀναπτύξῃτε αὐτοῖς λεπτομερῶς τὰ καθήκοντα αὐτῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀκριβοῦς καὶ πιστῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Πρὸς τοὺς ἄλλους, θέλετε συστήσῃ καὶ παραγγέλλῃ αὐτοῖς, ἵνα μὴ περιορίζονται εἰς τυπικὴν μόνον ἀκρόασιν τῶν ἐξαγγελομένων ἁμαρτημάτων τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀληθοῦς πατρικῆς μερίμνης καὶ στοργῆς διδάσκωσι καὶ προτρέπωνται αὐτούς, ἵνα οὐ μεταμελόμενοι ἐφ' ὅς ἤμαρτον, ἐν συντριβῇ καρδίας ἀποφασίσωσιν εἰλικρινῶς ἀπέχειν τοῦ λοιποῦ τῶν ἁμαρτημάτων τούτων, ὑποδεικνύοντες αὐτοῖς καὶ τὸ μέγεθος τῶν διαφορῶν ἁμαρτημάτων, καὶ τὰς ὀλεθρίους συνέπειας αὐτῶν, ἐν τε τῇ παρούσῃ ζωῇ καὶ τῇ μελλούσῃ, καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν τῇ βοηθείᾳ τῆς χάριτος δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσιν ἀπ' αὐτῶν. Ἰδιαίτερος δὲ θέλετε συστήσῃ αὐτοῖς, ὅπως συμβουλεύωσι τοὺς ἐξομολογουμένους Χριστιανούς

νοὺς καὶ ἀπαυτοσυμνηστικῶς παρ' αὐτῶν, ἵνα πάντοτε πρὸς τῆς θείας κοινωνίας ἐξαγγίζονται καὶ ἀποκαθαίρονται ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, ὥς ἀπαιτεῖ ἡ ἀγιότης τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ἐνχαριστίας, διὰ νηστείας, ἐγκρατείας, ἐλεημοσύνης, προσευχῆς καὶ πάσης ἐν γένει ἀγαθοεργίας, συννωδὰ ταῖς διατάξεσι καὶ παραδόσεσι τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶ «στῆλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3,15). Ὑπομνησκόμενοι αὐτοῖς τὸ τοῦ θείου Χριστοῦ σῶμα, διαγοφερόντος: «μέλλοντες προσεῖναι τῇ φρικτῇ καὶ θείᾳ ταύτῃ Τραπέζῃ καὶ ἱερῇ μυσταγωγίᾳ μετὰ φόβον καὶ τρόφον τούτου ποιεῖτε, μετὰ καθαρῶς συνειδήτος, μετὰ νηστείας καὶ προσευχῆς». (Βλ. Χρυσ. Τόμ. II COL. 360 ἐκδ. MIGNE). Τοιαύτην δὲ διὰ νηστείας, ἐγκρατείας κλπ. προετοιμασίαν, ποιῶντον ἐξαγνισμόν οἱ Αἱδ. Πνευματικοὶ ὀφείλουσι νὰ συστήσωσιν ὥς ἀπαραίτητον καὶ ἀπαιτούμενον, οὐ μόνον παρὰ τῶν τεσσάρων τοῦ ἔτους ἢ καὶ σπανιώτερον κοινοποιούντων, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν συχνότερον εἰς μετάληψιν τοῦ Λεσποτικῆς Σώματος καὶ Αἵματος προσερχομένων, ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν τελευταίων τοῦτων ἐφιστώντες, μήποτε ἕνεκα τῆς συχνῆς μετάληψεως παραμελοῦντες τὴν ὑποχρέωσιν τῆς διαληφθείσης προπαρασκευῆς καὶ κοινωνούντες ἀναξίως κατάντρον ἀντὶ ὀφελείας τῆς ψυχῆς αὐτῶν προσενῶσιν. Τοῖς τοιοῦτοις Χριστιανοῖς ἐπαναλαμβάνοντες τὸ τοῦ αὐτοῦ Πατρός. «Πολλοὶ τῆς θυσίας ταύτης ἀπαξ μεταλαμβάνουσι τοῦ παντός ἐν αὐτοῦ. ἄλλοι δὲ δις, ἄλλοι δὲ πολλάκις. Τί οὖν; Τίνας ἀποδεξόμεθα; τοὺς ἀπαξ; τοὺς πολλάκις; τοὺς ὀλίγους; Οὐτε τοὺς ἀπαξ, οὐτε τοὺς πολλάκις, οὐτε τοὺς ὀλίγους, ἀλλὰ τοὺς μετὰ καθαρῶς συνειδήτος, τοὺς μετὰ καθαρῆς καρδίας, τοὺς μετὰ βίου ἀληθείας» (Βλ. Χρυσ. Τόμ. XII COL. 131 — 132. Πρὸς. COL. 629 ἐκδ. MIGNE).

Πρὸς τούτοις, παρακαλεῖ Ἱμῶς ἡ Ι. Σύνοδος, ἵνα καὶ πρὸς τὸ χριστοπρόσημον πρῆρομα τῶν Ἱμετέρων Παροικιῶν ἀναπτύξῃτε καταλλήλως καὶ καταδείξῃτε τὴν ἀναγκαῖότητα τῆς τοιαύτης προετοιμασίας πρὸς ἀξίαν μετάληψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Δύνασθε δὲ νὰ πράξῃτε τούτο, τὸ μὲν διὰ διδασκαλίας ἐπ' ἐκκλησίας, παρ' Ἱμῶν τε καὶ πῶν παρ' Ἱμῶν Πανοσ. Ἱεροκηρύκων γενομένης, τὸ δὲ δι' Ἐγκυκλίον Ἱμῶν Γραμμάτων, ἐπ' ἐκκλησίας ἀναγνωσκομένων, ὑπομνησκόντες τοῖς Χριστιανοῖς τὸ τοῦ Ἀποστόλου «στῆκατε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἔδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς...» (Β' Θεσσ. 2,15), καὶ προτρέπόμενοι, αὐτοῖς, ὅπως, προσερχόμενοι τεσσάρων τοιούτων τοῦ ἔτους εἰς μετάληψιν τοῦ ἁγίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, κατὰ τὰς διατάξεις καὶ παραδόσεις τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προπαρασκευάζονται διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ ἐξαγγίζονται διὰ νηστείας, προσευχῆς καὶ πεινῶν τῶν ἄλλων ἀγαθοεργ-

Κρίσεις καὶ Σχόλια

ΑΙ ΑΣΗΜΑΝΤΟΙ ΑΦΟΡΜΑΙ

Ἀσήμαντοι, μηδαμινὰ καὶ ἀνέξια λόγοι, ἀφορμὰί, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐξεκδοῦν εἰς συνταρακτικὰ καὶ τοιγυτί γεγονότα. Ἐνας μικρὸς καὶ ἀσήμαντος σπινθήρ, ποῦ θὰ ἠμποροῦσε καεῖς νὰ τὸν σινηλίῃ μετὰ πόδι του καὶ νὰ τὸν σβήσῃ γίνεται αἰτία μεγάλης πυρκαϊᾶς, ποῦ κατακαίει ἀπέραντα δόση. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰ ἀσήμαντα καὶ ἀπρόσεκτα λόγια. Γίνονται αὐτὰ ἀφορμὴ τριμερῶν ἐγκλημάτων. Πολλὰς φορὲς διαβάζομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι δύο πολὺ καλοὶ καὶ ἀπὸ ἐτῶν φίλοι, συνετέλεσαν δι' ἀσήμαντον ἀφορμὴν, μετὰ ἀποπλέσμου ὁ ἕνας νὰ φονευθῇ καὶ ὁ ἄλλος νὰ τραυματισθῇ. Δύο οἰκογένειαι ἀποφρανίσθησαν ἔτσι διὰ τὸ τίποτε. Ἐνα ἀστεῖον, ἕνα πειρασμὸν, ἕνας κάπως μικρὸς λόγος, γίνεται αἰτία νὰ πειρασθῇ ὁ ἄλλος καὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τόνον δημοτικὸν νὰ θυμώσῃ ὁ πρῶτος καὶ νὰ ἀνάρῃ ἔτσι ἡ φιλονεικία μεταξὺ των, νὰ γίνῃ διακληρικισμὸς μετὰ ἀνάληξιν τὸν φρόνον τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν πολιτετὴν φιλαλήειαν τοῦ ἄλλου. Καὶ αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαιναν, ἐὰν οἱ ἀνθρώποι οἱ φίλοι, οἱ γείτονες, οἱ γνωστοί, τὰ μέλη τῆς κατὰ οἰκογενείας, ἐπρόσεχαν κάπως τὰ λόγια των ὥστε νὰ μὴ θίγουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ μὴ θίγονται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἡ ἀπρόσεκτος γλῶσσα λέγει ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος εἶναι πῦρ ποῦ φλογίζει τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Πρέπει νὰ λείψῃ ἡ αἰτία διὰ νὰ προληφθῇ τὸ ἀποτέλεσμα.

ΜΕΓΑΛΥΤΤΕΡΟΣ ΤΩΡΑ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ὁ κίνδυνος κατὰ τὴν ἀνοξίν καὶ τὸ θέρος εἶναι μεγαλύτερος καὶ ἀπειλητικώτερος ἐκ μέσης τῶν ψευδοτουριστῶν, τῶν πολυαριθμῶν δηλ. ἀλητῶν, οἱ ὅποιοι παριστάνουν τὸν περιηγητὴν. Καθημερινὴ ἐφημερίς ἔ-

γίων, ὡς εὖτος ἤθελε συστήσῃ αὐτοῖς, παριστῶντες καὶ καταδεικνύντες αὐτοῖς εἰς οἶον φοβερόν ἀμάρτημα περιπίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι τοιαύτης προστομασίας τολμῶντες προσέρχεσθαι πρὸ τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου καὶ κοινωνεῖν τοῦ ἀρχόντου Σάματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου.

Ταῦτα συνιστῶσα ἡμεῖς ἢ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεκδέχεται σύντονον τὴν ὑμετέραν ποιμαντορικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου ζητήματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Νοεμβρίου 1905 + Ὁ Ἀθηναίων ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ, Πρόεδρος, + Ὁ Καλοθέτων καὶ Αἰγιαλείας ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, + Ὁ Γόρτινος καὶ Μεγαλοπόλεως ΙΩΑΝΝΗΣ, + Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Γερμανὸς Μεταξᾶς

γραφε: «Οἱ ἄνδρες τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν μεταναστευτικῶν ἀρχῶν ἐκέτευσαν» τὰς παραλλὰς τῆς νήσου Πενάγκ, συλλαβόντες 84 ἁλλοδαποὺς ἀληστοურίστας πρὸς ἀπέλασιν. Ἡ ἐπιχείρησις ἐγένετο, κατόπιν γυμνοδραμίας εἰς τὴν νῆσον, κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὅτε δύο ἁλλοδαποὶ, φέροντες μόνον πῖλους, ἔτρεξαν κατὰ μήκας τῆς παραλλὰς καὶ ἐξηφρανίσθησαν εἰς τοὺς παρασκευμένους θάμινους». Καὶ ὁ χρονογράφος τῆς ἐφημερίδος ἐπαινεῖ τὴν ἐξυγιαντικὴν αὐτὴν πράξιν τῆς ἀστυνομίας.

Βεβαίως, λέγει, οἱ τουρίστοι εἶναι εὐπρόδοκτοι. «Ὅχι ὅμως τὰ θεομερὰ καὶ ἡμίγῃνα αὐτὰ ἀνθρωποειδή, μετὰ τῆς τριχοτῆς ποδάρες καὶ τὰ ἀπλῆτα μύσσια, ποῦ ξεκινᾶνε περναλέει καὶ ἀδέκαροι, γιὰ νὰ κάνουν τουρισμὸν εἰς θάρος τῆς χώρας ποῦ—κακῶς—τοὺς φιλοξενεῖ». Ὑπενθυμίζει ὅτι κατὰ τέτοιον τύπον εἶναι ἐπιπροσελὲς εἰς κάθε ἀσχήμιον, χωρὶς ἔχνος ἐντροπῆς καὶ στοιχειώδους σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τὸ κράτος πρέπει νὰ λάβῃ ριζικὰ μέτρα ἐναντὶ οὐ των, πρὸς περιφρούρησιν τῆς νοολαίας μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀξιοσέπεια τῆς πατρίδος μας.

Περικλ. Ζοή.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ.ΤΗΛ. 628,280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Παῖσιος

Κόστος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϋστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηρος δραχμὰς 30

» Ἐτήσια » 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηρος δολλάρια 3

» Ἐτήσια » 5

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 3.—

Σεχονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

Τηλεγράφημα (18.11.74)

Προϊσταμένου γ. Κ. Καρομάνλην
Αθήνας

Έξοχότατε,

Θεομὰ ἀπειθόμεν ἡμῶν συγχωριτῆρια ἐπὶ τῇ
δογματευτικῇ ἡμῶν νίκη εἰς τὰς παρούσας ἐκλογάς.
Ἰστάμενοι πάντοτε παρὰ τὸ πλεονὲς ἡμῶν εὐχόμε-
θα, ὅπως ὁ Ὑψίστος Θεὸς ἡμῶν βοηθήσῃ καὶ φέσῃτε
εἰς πᾶρας τὸ βαρύντατον ἔργον, ὅπως ἐπομισθῆτε, ἵνα
ἴδωμεν μίαν καλυτέραν αἰῶνον διὰ τὴν φιλιότην ἡ-
μῶν πατρίδα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδελφέντιος

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ.
Βασιλείου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ψυχικοῦ.

Τὴν 17 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀντω-
νίου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς εἰς Κουκουβάσους.

Τὴν 19 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μάρ-
κου τοῦ Εὐγενικοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ: 1) Πα-
τρῶν καὶ 2) Δράμας.

Τὴν 30 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Τρι-
ῶν Ἱεραρχῶν πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ: 1) Θεσσαλο-
νίκης 2) Δράμας καὶ 3) Κορίνθου.

Δωρεά

διὰ τοὺς Κυπρίους ἀδελφούς μας

Ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἡμετέρα Κοινότης τῆς πόλεως
Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου 36 — 07 23 AVE ASTO-
RIA N. YORK διὰ τοῦ ἀκαταπονήτου Ἀρχιμ. Παύ-
σιου Λουλουργὰ ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Κυπρίους ἀδελ-
φούς μας τὸ ποσὸν τῶν 168.000 δραχμῶν.

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Τὰ παιδιὰ τοῦ εἰς Τσακὸν Οἰκοτροφείου μας, ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον Κυπρίοισιν εἰς τὰ ὅποια ἡ Ἐκκλη-
σία μας προσφέρει δωρεὰν στέγην, τροφήν καὶ περιποι-
ησιν, κατὰ τὰς ἐπερχομένας Ἀγίας ἡμέρας τῶν Χρι-
στογενέων καὶ λοιπῶν ἑορτῶν, πρέπει νὰ τὰ ἐπισκε-
φθῶμεν.

Οἱ ἐφημέριοί μας μὲ ὅμιλον ἐνοριτῶν τῶν καὶ ἐ-
να μικρὸν δωράκι κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των, θὰ προσφέ-
ρουν εἰς αὐτὰ τὴν μεγαλυτέραν χαρὰν καὶ εὐχαρίστη-
σιν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ᾧς πράξωμεν τὸ χρι-
στιανικὸν καθήκον μας.

ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἐφέτος ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων πίπτει ἡμέραν
Κυριακὴν. Οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀπουσιάσῃ κατ' αὐτήν,
τὴν λαμπρὰν καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκδηλοῦ-
ται τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἐπιδει-
κνύεται ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ αγωνιστικότης τῶν ὁπαδῶν
τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ δοξάζεται ὁ
Τρισυπόστατος ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδοεῖται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔ-
τους 1975 ἐξετυπώθησαν μὲ ἐκλεκτὴν ὥλην.

Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ
Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παρ-
οχημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἑξωτερικοῦ, ὅπως
φροντίσωσι, διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμὰ τοίχου 16 δραχμῶν
τσέπης 8 δραχμῶν

Ἡ ἀξίωσις τῶν τιμῶν ὀφείλεται εἰς τὴν
μεγάλην ἀνατίμησιν χάριτος καὶ ἐργατικῶν.

Τὸ πλεόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὰ παι-
διὰ τοῦ οἰκοτροφείου.

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν
καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰ-
κονομικῆς φύσεως δέσιν ὅπως ἀπευθύνων-
ται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐ-
λεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ.
Θεόδωρον Μαρτινόπουλον, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡ-
μῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου